

Digitized A Noolaham Fundations noolaham.org | advarianam.org

Digitized by Noolaham Foundation.

காலம் தந்த வலிகள் (கவிதைகள்)

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

705104
Digitized by Noolaham Foundation.

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு : காலம் தந்த வலிகள்

ஆசிரியர் : வ.க.பரமநாதன்

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு : 2015

<mark>பதிப்பு விபரம் : முதற்பதிப்பு</mark>

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

அட்டை ஓவியம் : நடேசமூர்த்தி நவநீசன்

<mark>அச்சுப் பதிப்பு : சிவராம் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்.</mark>

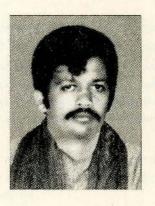
வெளியீடு : கலை இலக்கியக் கழகம்

பக்கங்கள் : XX+56

அண்ணன் அமரர் கணேசு விசுவரத்தினம் (ஞானோதயன்) அவர்களுக்கு சூமர்ப்பணம்

கண்மூடித் தூங்கி விட்டாய்!
கணமேனும் விழிக்க மாட்டாய்!
மண்ணோடு மண்ணாய் விட்டாய்!
மரமாயும் முளைக்க மாட்டாய்!
கொண்டவள் கலங்கச் சென்றாய்!
குழந்தையைத் தளர விட்டாய்!
கண்ணீரில் எம்மை விட்டுக்
காலன்கைச் சென்று விட்டாய்!
அண்ணனே! அமரா! உன்கால்
அன்புடைத் தம்பி தூவும்
கண்ணின் நீர்க்கவிதைப் பூக்கள்
காணிக்கை! பெறுக சாந்தி!

அன்புத் தம்பி வ.க.பரமநாதன்

பதிப்புரை

"காலம் தந்த வலிகள்" எனும் இந்தக் கவிதைத் தொகுதியில் பல <mark>மரபுக் கவிதைகளை</mark> உருவடித்து உள்ளார் கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்.

இணுவில் கந்தசுவாமி கோவில் முன்றிலில் 1975 மாசி சிவன் இரவில் நடந்த நவரசக்கலை நாடக விழாவின் கவியரங்கில்,கவிஞர்,பண்டிதர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களின் தலைமையில் பதினெட்டு இளங்கவிஞர்கள் பங்குபற்றினார்கள். இவர்களில் வ.க.பரமநாதனும் ஒருவர்.

அதைத் தொடர்ந்து பல ஊர்களில் நடைபெற்ற கவிய**ராய்க நிகழ்ச்சிகளில் கவிஞர் வ.க.ப.** மக்களின் பாராட்டைப் பெற்றார். இவரது கவிதைகளில் 3O இந்**நூலில் இடம்பெறுகின்றன**.

நிலம் புகுந்த வலிகள், புலம் புகுந்த வலிகள், பொதுவில் புகுந்<mark>த வலிகள் என மூன்று</mark> பகுதிகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. இந்த மரபுக் கவிதைகளில் சொல்லின்பம், பொருளின்பம், தமிழின்பம் என்பவற்றைப் பொழிந்துள்ளார் கவிஞர். இவரின் கவிதைகள் வீச்சுத்தமிழ்ச் சுவையாகவும், பொருட்சிறப்புச் சுவையாகவும் விளங்குவதை வாசகர்களாகிய நீங்களே உணர்வீர்கள்.

இவர் ஒரு கலையாற்றல் மிகுந்த குடும்பத்தினது, நாடறிந்த நாடக மேதை திரு. நாகலிங்கத்தினது பேரனாவார். கவிஞர் வ.க.பரமநாதன் இணுவில் கலை இலக்கியக் கழகத்தின் ஆரம்பகாலச் செயலாளர்.

இவருடைய கவிதைகள் இலங்கைப் பத்திரிகைகளான வீரகேசரி, ஈழநாடு,சிந்தா மணி என்பவற்றிலும், நோர்வே, லண்டன், டென்மார்க் சர்வதேசப் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன.

இந்தக் கவிதைத் தொகுதியில் "தாய் என்னும் தெய்வம்" எனுங் கவிதையை மிக அழகுபட, தாய்மையின் உணர்வுகளைப் புரிந்து, ஒவ்வொரு அடியின் இறுதியிலும் தாய், தாய் என்று அழகு படுத்தியுள்ளார். இக்கவிதையால் ஒவ்வொருவரின் மனத் திரையிலும் அவரவர் தாய்மார்கள் காட்சிப்படுத்தப்படுவார்கள் என்பதில் சிறிதளவும் ஐயமில்லை.

இது இணுவில் கலை இலக்கியக் கழகம் நூலுருவில் வெளியிடும் முதலாவது கவிதைத் தொகுதியாகும். இதைத் தொடர்ந்து இன்னும் பல கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதிகளையும் இக்கழகம் வெளியிட உள்ளது என்பதைத் தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு மகிழ்ச்சியோடு அறியத்தருகிறோம்.

இந்த இலக்கியப் பணியில் எங்களுக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்த அத்தனை அன்பர் களுக்கும், "இணுவிலின் மணிமகுடம்" கவிஞர் ச..வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

இங்ஙனம்

ஐயாத்துரை துரைசிங்கம் (ஜேர்மனி)

தலைவர், இணுவில் கலை இலக்கியக் கழகம், இணுவில், இலங்கை.

பண்டிதர், கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் வழங்கிய முன்னுரை....

இன்று நமது ஈழத்தமிழ் ஊர்களில் அன்றாடப் பொழுது போக்காக மட்டுமின்றி, பலரின் அன்றாடப் பொழுது கொல்லியாகவும் விளங்குகின்ற தமிழ்நாட்டுச் சின்னத்திரை நாடகங்களின் இடத்தை, ஏறக்குறைய 15O ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, குறிப்பாக இணுவில் ஊரில் சராசரி மக்களின் மனங்களைக் கவ்விப்பிடித்து, கட்டி யாண்டு வந்தவை ஆன்மிக மேம்பாடு நல்கும் அக்கால இதிகாச, புராண நாட்டுக் கூத்துகளே!

பல ஊர் இரசிகர்களும் வந்து குவியும் கூத்துக் கொட்டகைகளில் விடிய விடிய நடந்த அந்தக் கூத்துக்களை நடாத்திய சபாக்களில் ஒன்றின் முகாமையாளரும், அண்ணாவியும், முதன்மை நடிகருமாக விளங்கியவர் திரு.நாகலிங்கம் என்பவர், இணுவிலில் மட்டுமன்றி, இலங்கையின் பல நகரங்களிலும் மட்டுமன்றி, இந்தியா, மலாயா, சிங்கப்பூர் முதலிய வெளிநாடுகளிலும் கூத்துக்களை மேடையேற்றியும், நடித்தும் விருதுகளை அள்ளி மீண்டவர். இன்று இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்க ளின் தமிழ் நாடக அரங்கியல் துறைப் பாடக் குறிப்புகளிலும் சிறப்பிடம் வழங்கப் பெறுபவர்.

வசனம், கவிதை, இசை, நாட்டியம்,ஓவியம், சிற்பம் போன்ற பலகலைகளையும் உள்ளடக்கிய நாடகத்துறையில் விற்பன்னரான அந்த நாகலிங்கத்தின் வழித்தோன் றல் ஒருவன் கருவில் அமைந்த திருவாய்க் கவிதை மழை பொழிந்தால் வியப்பதற் கென்ன இருக்கின்றது?

அந்த நாகலிங்கத்தின் மகளான தவமணித் தாய்க்கும், வல்லிபுரம் கணேசு தந்தைக்கும் 4 ஆவது பிள்ளையாக 1955 ஆம் ஆண்டு இணுவிலில் மஞ்சத்தடிக் குறிச்சியில் பிறந்து, இணுவில் சைவமகாஜனாவிலும், கொக்குவில் இந்துவிலும் கற்றுத் தேறி அரச பணியில் அமர்ந்தவர் கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்.

"பாட்டுத் திறத்தாலே – இவ்வையத்தைப்

பாலித்திட வேண்டும்" என்னும் இலட்சிய வேட்கை கொண்ட பாரதி போன்ற தமிழ்க் கவிஞர்கள் பலர் இன்றும் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவராகத்தான் கவிஞர் வ.க.பரமநாதனும் தென்படுகிறார். பாடு பொருளை உணர்ச்சி ததும்பப் பாட உதவும் பல்வகைச் சந்தங்களில் சரளமாகப் பாடும் அவரது பாத்திறன் இத்தொகுதிக் கவிதைகளில் மிக உயர்ந்து வெளிப்படுகிறது, மேற்குலக நாடுகளில் ஒன்றான ஏறக்குறைய 10,000 தமிழ் மக்கள் மட்டும் வாழும் டென்மார்க்கில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளோ,நூல்களோ கிடைக்காத "வனவாச" நிலையிலும் இன்றைய உலகத் தமிழர்களுக்கு ஓர் அறிவூற்றாக விளாங்கும் இணை யத்தளங்களின் துணைகொண்டு தமிழ் இலக்கிய, சமூக, அரசியல் அறிவில் முழுமையாகிக் கொள்ளும் கவிஞர் வ.க.பரமநாதன் கவிதைப் படைப்புப் பணியில் தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வருகிறார். இவர் சமூக உணர்வோடு டென்மார்க்கில் யோகாச் சங்கம் என்னும் ஓர் அமைப்பின் தலைவராக இருந்து பல பணிகளை ஆற்றி வருகின்றார்.

தொடக்கமே ஓர் அரங்கக் கவிஞராகப் பல மேடைகளில் தொடர்ந்து முழங்கிய இக்கவிஞரின் பல கவிதைகள் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணம் ஈழநாடு, கொழும்பு வீரகேசரி, சிந்தாமணி, திருமலை வசந்தம், நோர்வே சர்வதேசத்தமிழர், இலண்டன் மேகம் போன்ற இதழ்களிலும் சில இணையத் தளங்களிலும் வெளிவந்துள்ளன.

தமது 11 ஆவது வயதிலேயே கவிதை ஒன்றை இயற்றி வந்து என்னிடம் காட்டிய துணிச்சல் மிக்கவர் பரமநாதன். இலங்கைச் சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ்க் கவிதைக்கான பரிசு எனக்கு வழங்கப்பட்டமைக்காக இணுவில் ஊரே திரண்டு இளையோனான எனக்கு நடத்திய ஊர்வலமும், பாராட்டு விழாவும் இணுவிலின் பல பருவத்தினரையும் கவிதை பாட ஆர்வம் கொள்ள வைத்திருந்த 1965 ஐ ஒட்டிய காலத்தில், அப்படித் தூண்டல் பெற்று என்னிடம் வந்தவர்களில் ஒருவன்தான் சிறுவன் வ.க.பரமநாதன். தங்கள் பள்ளிக் கூடத்துக்கு முன்பாக உள்ள சிவன் கோவிலில் நடந்த அன்னதானத்தின் போது வீசப்பட்ட எச்சில் இலைகள் மீது சண்டையிட்ட காக்கைக் கூட்டம் பற்றி இரங்கும் பாங்கில் அமைந்த அவனது அக்கவிதை என்னை வியக்க வைத்தது. அவனது திறமையைப் பாராட்டி, தொடர்ந்தும் கவிதை நூல்களை நிறையப் படித்த வண்ணம் கவிதைகள் எழுதும்படி உற்சாகம் கொடுத்தி ருந்தேன். இவன் போன்று மேலும் பல சிறுவர்களும், இளைஞர்களும் ஆர்வத் தோடு தேடிவந்து என்னிடம் கவிதைக்கலை நுணுக்கங்களைக் கேட்டறிந்து சென்று கவிதை எழுதும் பயிற்சியில் ஈடுபட்டுவந்தார்கள். பத்து ஆண்டுகளில் ஏராளம் இளங்கவிஞர்கள் இணுவிலில் உருவாகிவிட்டனர்.

1975 ஆம் ஆண்டு மாசிமாதச் சிவராத்திரி இரவு இணுவில் கந்தசாமி கோவில் முன்றிலில் ஊர் இளைஞர்களைக் கூட்டி நானெடுத்த முழு இரவு நவரசக்கலை நாடகவிழாவில், இணுவில் வரலாறு காணாததும், பல ஊர் இரசிகர்களை உள்ள டக்கியதுமான பெருந்தொகை மக்கள் சபை முன்னிலையில் என் தலைமையில் நிகழ்ந்த கவியரங்கில் 18 இளங்கவிஞர்கள், கவிஞர் வ.க.பரமநாதன் உட்பட, தம்

கன்னிக் கவியரங்கேற்றம் கண்டனர். "இந்தப் பொடியங்களா இப்படி அழகாகக் கவிதை பாடுகிறான்கள்?" என்று இணுவிலே வியந்த அரங்கேற்றமது.

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன் உட்பட அன்று பாராட்டப்பட்ட பதினெண்மரில், இன்று அமெரிக்காவின் புகழ்பெற்ற தமிழ்க்கவிஞர், பத்திரிகையாளர் இணுவையூர் பாஸ்கர், யேர்மன் கவிஞர் ஐ. துரைசிங்கம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இந்நாள் தமிழ்ப் பேராசிரியர், கவிஞர் செ.வ.மகேஸ்வரன், நீர்கொழும்பு விஜயரத்தினம் ம.வி. அதிபர், சிறந்த சிறு கதை எழுத்தாளர் ந.கணேசலிங்கம், அவுஸ்திரேலியா கம்பன் கழக அமைப்பாளர், கவிஞர் தி.திருநந்தகுமார், நோர்வே "சர்வதேசத்தமிழர்" பத்திரிகையாளர், கவிஞர் ந.சண்முகப்பிரபு, லண்டன் கவிஞர் செ.ஆனந்தவரதன், லண்டன் ப.நவேந்திரன், கு.சோதிநாதன், இணுவில் இ.அருட்செல்வம், அமரர்கள் கவிஞர் ஆ.க.செல்வநாயகம், சி.புண்ணியமூர்த்தி ஆகியோர் தொடர்ந்தும் எங்கிருந்தாலும் கவிதைப் பணி, தமிழ்ப்பணியில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார்கள்.

இந்தக் கவிதை அரங்கேற்றம் தந்த வெற்றியனுபவம், ஊர்ச்சபைப் பாராட்டுத் தந்த தன்னம்பிக்கை, கவியரங்கு நடத்த வரும்படி கிடைத்த விண்ணப்பங்கள், ஊட்டிய உற்சாகம் என்பன வ.க.ப. முதலான கவிஞர்களைக் களமிறங்க ஊக்கின. கொக்குவில் தொழில் நுட்பக்கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் கல்விநிலையம், இணுவில் சைவமகாஜனாக் கல்லூரி, சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக்கல்லூரி, உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரி, கொக்குவில் மேற்குக் கேணியடி வாசிகசாலை, உடுவில், சுதுமலைக் கல்வி நிலையங்கள்,கோவில்கள், பல அரச அலுவலகங்கள் முதலானவற்றின் வாணிவிழாக்களிலும், தைபொங்கல், புத்தாண்டு விழாக்களிலும் என் தலைமையில் கவிஞர் வ.க.பரமநாதன் உட்பட இவர்களில் பலர் கவிதை பாடிச் சபையோரின் பாராட்டுக்களில் திளைத்தனர். பின்னாளில் இன்று கனடாவில் நாவல், சிறுகதை எழுத்தாளராக விளங்கும் ஆர்.எம்.கிருபாகரன், இலகு.தமிழ்ச்செல்வன்,டென்மார்க் கவிஞர் சக்திதாசன் முதலியோரும் இணைந்து அரங்கேற்றம் கண்டனர். இணுவில் கலை இலக்கியக் கழகம் என்னும் அமைப்பு கவிஞர் வ.க.பரமநாதன், ந.கணேசலிங்கம் ஆகியோரை இணைச் செயலாளராகவும், தி.திருநந்தகுமாரைத் தலைவராகவும் கொண்டதாக என்னால் 1975 இல் அமைக்கப்பட்டது. இக்கழகக் கவிஞர்களின் குடா நாடளாவிய கவியரங்குப் பணி இந்தியத் "தீபம்" இலக்கியச் சஞ்சிகையிலும் வாழ்த்திக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

1988 ஆண்டு வரை மேலும் பத்திரிகைகளுக்கும் கவிதை எழுதிக் கொண்டி ருந்த கவிஞர் வ.க.ப. நாட்டுப் போர்ச்சூழ்நிலை காரணமாக மனைவி,மக்களோடு டென்மார்க்கிற்குப் புலம்பெயர நேர்ந்தது. விரைவில் மண்ணுக்குத் திரும்புவோம் என்ற நம்பிக்கையில் தம்படைப்புக்களை ஊரில் வைத்துச் சென்ற வ.க.ப. கடைசியில் எல்லாப் புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களையும் போலத் தமது ஆக்கங்களை நிரந்தரமாகவே இழக்க நேர்ந்து விட்டது.

ஆயினும் தம்மனதில் ஆழப்பதிந்திருந்த தம் பழைய கவிதைகள் பலவற்றை நினைவில் மீட்டு எழுதிக் கொண்டார். அவற்றோடு டென்மார்க் வாழ்வில் சந்தித்த மனஎழுச்சிகளின் வடிகால்களாக அங்குபாடிய கவிதைகளும் சேர்த்து இப்பொழுது அவர் கைவசமுள்ள 60 கவிதைகளுள் 30 இந்தக் "காலம் தந்த வலிகள்" தொகுதி யாக வெளிவருகின்றன.

இத்தொகுதிக் கவிதைகள் நிலம் புகுந்த வலிகள், புலம் புகுந்த வலிகள், பொதுவில் புகுந்தவலிகள் என மூன்றாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் தமது கவிதைகள் வாசகர்களால் இரசிக்கப்படு கின்றனவோ, இல்லையோ என்று கவிஞர்களால் அநேகமாக உடனடியாக அறி யப்பட முடிவதில்லை. ஆனாலும் கவிஞர்கள் கவியரங்க மேடைகளில் தம் கவிதை களைச் சொல்லும்போது சபையோர் இரசிக்கிறார்களோ, இல்லையோ என்பதை உடனுக்குடன் புரிந்து கொள்ள முடியும். தன்போலப் பிற கவிஞர்களும் அங்கே போட்டியாகப் பாடும் போது தன் கவிதை சோடை போனால், இரசிகர்களின் ஆரவா ரத்திற்குப் பதில் சபையில் கதைச்சத்தம் எழும்புமானால் அக்கவிஞனுக்குத் தோல் வியும் அவமானமுமாகிவிடும். எனவே அரங்கேறுங் கவிஞர்கள் தங்கள் கவிதைகளைச் சபையைக் கவருஞ் சிறப்புக்கள் கொண்டவையாகவே எழுதிக்கொண்டு வருவார்கள். சொன்னவுடன் சபையோருக்கு விளங்கும் பழகுதமிழ்ச் சொற்களில், செவிகளில் இனிக்கும் சொல்லின்பம், ஓசை நயம் ததும்ப, உயர்ந்த கருத்துக்களும் சிலிர்ப்புட்டும் புதிய கற்பனைகளும் கொண்ட கவிதைகளாகவே இயற்றிக் கொண்டு வருவார்கள். உணர்ச்சிச் செழிப்புடன் அறுத்து உறுத்துப்பாடிச் சபையின் பாராட்டைப் பெறுவார்கள்.

முதன்முதலாகக் கவியரங்குக் கவிதைகளையே அடுத்தடுத்துப் பாடியதன் மூலம் மேற்படி சிறப்புக்களை மீண்டும் மீண்டும் கையாண்டு அவற்றை மனதில் ஆழப்பதித்துக் கொண்டவர் கவிஞர் வ.க.பரமநாதன். சபையோரின் மகிழ்ச்சிக் கைதப்டல்களை வாடிக்கையாகப் பெற்றுவந்தார். அதனால் அவர் தொடர்ந்தெழுதிய பத்திரிகைக் கவிதைகளும் கூட அச்சிறப்பம்சங்கள் கொண்டமைந்து வாசக நெஞ்சங்களை மகிழ்வித்து வந்துள்ளன.

கவிதை இலக்கியத்துக்கு அறிஞர்களால் ஆயிரம் விதமாக வரைவிலக்கணம் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் மனிதனின் தெய்வ மனச் சாட்சிக்கு வலுவூட்டுவதாகக் கட்டாயமாக அது அமைய வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் மறுப்பிருக்க முடியாது. அந்தப்பணியைக் கவிஞர் வ.க.ப.வின் கவிதைகள் இங்கு பல தலையங்கங்களிலும் புரிய முயன்றுள்ளமை கண்கூடு. பாப்புகல்வீறு (poetical ecstacy) பிறப்பிலே கொண்டவரான பரமநாதனின் கவிதைகள் ஓசை இன்பமும், எதுகை மோனைக் கவர்ச்சியும் கொண்டுள்ளமையோடு, அடி இறுதிகளிலும் எதுகைத் தொடர்பு கொண்டு வீறு பெற்று விளங்குகின்றன.

உதாரணத்துக்கு ஒரு செய்யுள்:

"பட்டம் பெற்ற கூட்டமொன்று பாரையாள வந்த போதும் பாமரர்கள் வாழ்விலேது மாற்றம், மாற்றம்? திட்டம் போட்டுத் தங்கள் வாழ்வில் தீட்டும் திட்டத் தாலே மேலும் தேடிச் செல்வம் காணுகின்றார் ஏற்றம், ஏற்றம்!"

"விதவை என்பவள் கதியிழந்தவள்", "தாயெனும் தெய்வம்", "மீன் விழி வீசிடும் மின்னலில்..!" போன்ற "நிலம் புகுந்த வலிகள்" பகுதிக் கவிதைகள் அற்புதமானவை.

"என்வாழ்வு என்னாகும் என்பதை யறியாது ஏதிலியாய்ப் பெயர்சூட்டி இறக்கிலயனை விட்டார்! நின்றவர்கள், சென்றவர்கள், நீண்டபெரு வெளிகள் நிறமாற்றம் கொண்டஎனை நிறுத்திவைத்துப் பார்த்தார்! என்இதயம் நின்றிடும்போல் இருப்பதனை யறிந்து எவர்வருவார் உதவிக்கு என்றேங்கி நின்றேன்!"

என்று "பரதேசப் பயணத்தில்…!" கவிதையில் பதறுங்கவிஞர் வ.க.ப. "ஏதிலியின் ஏக்கம்" என்னும் பாடலின் மூலம் "Slaves Dream" என்னும் ஓர் ஆங்கிலக் கவி தையை நினைவூட்டுகின்றார்.

நைஜீரியா நாட்டுக் கறுப்பின அரசன் ஒருவன் அமெரிக்காவுக்கு அடிமையாகப் பிடித்துவரப்பட்டுச் சாவ்கிலியாற் கட்டிவைக்கப்பட்டு வேலை வாங்கப்படும் வதை மய மான வாழ்வினன். நித்திரையில், தான் நைகர் நதிக்கரையில் தன் மனைவி, மக்க ளோடு குதிரைகளில் பவனிவருவதாகக் கண்ட கனவோடு கண்கடைகளில் கண்ணீர் வழிய இறந்துவிடுகிறான்.

கவிஞரின் அத்தகைய பாடலின் உதாரணச்செய்யுள் ஒன்று: "வீதிப் புழுதி குடித்து மகிழ்ந்து காதில் மோதும் இசையில் நெகிழ்ந்து பேசிப் பேசி ஊரில் வாழ்ந்த நினைவு நிதம் வாட்டுது! தேசம் விட்டு வந்த பின்னும் சிந்தையில்தீ மூட்டுது!" 'வெளிநாடு ஆச்சி போறாள்', 'மருமகள் கொடுமை' போன்ற கவிதைகள் வளைக்க முடியாத பழைய வார்ப்புகளை – ஈழத்துத் தமிழ் மூதாளர்களை வளைத்து, முறித்த புலம்பெயர் வாழ்வின் வலிகளைப் பாடுகின்றன. அதேவேளை, நம்பண்பாடு, அடக்க, ஒடுக்கங்களுக்கு முற்றிலும் முரண்பட்ட பண்பாடுகள் நிலவும் புலத்து நாடுகளிற் பிறந்து வளரும் தமிழ் இளக்கள் அந்த ஒவ்வாத, ஒண்ணாத பண்பாடுகளில் அள்ளுண்டு அழிவதைத் தடுக்கு முகமாக ஆவேசமாக முழங்குகின்ற "புலம்பெயர் பெண்ணே!", "பாரதி இன்றிருந்தால்!" போன்ற கவிதைகளும் வாசகர் மனங்களை உலுக்குவனவாக அமைகின்றன.

கவிஞரின் இரசனை உணர்வுக்கும், அழகுணர்ச்சிக்கும் நல்ல எடுத்துக் காட்டுகளாக மேற்குலக நாடுகளில் பொழியும் வெண்பனிக் காட்சிகள் பாடும் "பனிப்பூக்களும்". அந்நாடுகளின் கோடைக்கோல எழில்களை, கோலாகலங்களை, குதூகலிப்புகளைப் பாடும் கவிதைகளும் விளங்குகின்றன.

"மீன் விழி வீசிடும் மின்னலில்...!" என்னும் அகத்துறைக் கவிதை தமது இளமையில் எழுதியது, அதை இந்த 6O வயதில் வெளியிடுவதா? என்று தயங்கிய கவிஞர் வ.க.ப.

"காற்றிலேறியவ் விண்ணையும் சாடுவோம்,

காதல் மாதர் கடைக்கண் அசைவிலே!"எனும் தமது கவிதையைப் பாரதியாரும், "கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டி விட்டால்

மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர்கடுகாம்!" எனும் தமது கவிதையைப் பாரதிதாசனும்,

"பாலொடு தேன்கலந்தற்றே பணிமொழி

வாலையிறு ஊறிய நீர்!"என்ற குறளை வள்ளுவரும் தம் இளமைக்குள் புதைத்து விட்டா இறந்தார்கள்? என்ற எனது வினாவின் மூலம் மனம் துணிய வைக்கப்பட் டமையையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

கவிஞர் வ.க.ப. வின் "காலம் தந்த வலிகள்" என்னும் இக் கவிதைத்தொகுப்புப் பெறப்போகும் வரவேற்பு நிச்சயமாக அவர் இன்னமும் பல தொகுப்புகளை வெளி யிட ஊக்கும் என நம்பி அவரை வாழ்த்துகின்றேன்.

அமைப்பாளர் இணுவில் கலை இலக்கியக் கழகம் கனடா. ச.வே.பஞ்சாட்சரம் 25-01-2015

அணிந்துரை....

்நிலத்தின் நினைவும் புலத்தின் வலியும்' – கணேசு பரமநாதனின் காலந் தந்த வலிகளை முன்நிறுத்தி சில குறிப்புகள்.

"நிலம்" என்பது ஒருவனுக்கு வழங்கப்பட்ட வரம், புலம்பெயர்தல் என்பது அவனுக்கு வழங்கப்பட்ட சாபம். ஒரு நுண்ணுயிர் கூட நிலத்தின் இயல்பிற்கேற்ற வாறே இசைவாக்கம் பெறுகிறது. "நிலத்தில் கிடந்தமை கால் காட்டும்" என்றுதான் வள்ளுவன் சொன்னான். ஆயின், அபத்தமான சூழல்கள் ஏற்படும் போது நிலங்கடந்து புலஞ்செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. சைபீரிய நாரைகள் மறவன்புலவுக்கு வருகின்ற காரணங்கள் புலத்தின் அபத்தம் தந்த விளைவுதானே. அதுபோலத்தான் நம்மவரும் நிலந்தந்த அவலத்தால் நிலங்கடந்து நீண்ட வழிபோயினர். ஆங்காங்கே துணைகளோடும் குஞ்சுகளோடும் நிலைகொண்டனர். கூடு நிரந்தரமாயிற்று. ஆயின் மனம்?

யாரை நினைப்போம் யாம்,

எவரிடம் துயர் பகிர்வோம்..?

இந்த வலி புலம்பெயர்ந்த அனைவருக்குமான வலி. பொற்றோரை, உற் றோரை, ஊரை, கோயிலை, திருவிழாவை, பாடசாலையை, அறியா வயதில் உண்டான முதற்காதலை, அம்மா சுட்டுத் தந்த தோசையின் நெடியை, உரலில் இடித்த சம்பலின் ருசியை... அட்டா எதை நினைக்கலாம், எதை விடலாம், முடியாது, அந்த நினைப்புக்கள் தந்த வலிகள் ஒவ்வொரு புலம்பெயர் பறவையின் மனத் துள்ளும்....

கணேசு பரமநாதன் டென்மார்க்கில் குடிகொண்டாலும் அவனால் காலம் தந்த வலிகளை மறக்க முடியவில்லை. நிலம், புலம் என ஊரோடு ஒத்தோடிய போதும் இந்த மனம் இருக்கிறதே... அது ஓய்வு கொள்ளவில்லை. அது அவனுள் உணர்வாகிக் கவிதையாகியது. அதன் காட்சிப் பதிவே இத்தொகுதி. தன் தனிமை மனத்து நினைவுகளில் அலைந்தபோதுதான் சுய நிலத்தின் நினைவுகள் நிலம் புகுந்த வலிகள் என்றும், தன் அடைக்கலமான நிலத்து அவலங்கள் புலம் புகுந்த வலிகள் என்றும், சமூகம் பற்றிய பொது நினைப்புகள் பொதுவில் புகுந்த வலிகள் என்றும், சமூகம் பற்றிய பொது நினைப்புகள் பொதுவில் புகுந்த வலிகள் என்றும் மூன்று பகுதிகளாக அவை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

எனினும், மேலோங்கி நிற்பது "வலி"கள் தாம்..

இந்தக் கவிதைத் தொகுதியை பரமநாதனுடைய நினைவலைகளுடன் எனது ஊடாட்டத்தையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போதுதான் அது உயிர்ப்புடையதாகும்

என எண்ணுகிறேன். இத்தொகுதியின் சமர்ப்பணமே என்னை இற்றைக்கு ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகால நினைவுகளுக்கு முன்நகர்த்துகிறது. ஞானோதயன் என்ற உதயனின் பதிவுகளில் இருந்து அது மேற்கிளம்புகின்றது. பரமநாதனும், நானும் உறவினர். இணுவில் 'கருவேம்பன்' என்ற குறிச்சியில் கூட்டுக்குடும்ப உறவுடன் வாழ்ந்தவர்கள், மாமா, மாமி, அப்பு, பெரியப்பு, பெரியம்மா, சின்னம்மா, பெரியக்கா, சின்னக்கா என உறவுகளில் திளைத்து, பெரிய கிணத்தடியில் குளித்து, வைரவரைக் கும்பிட்டு. ஒரு சட்டியில் சாப்பிட்டு, சிங்கத்தான் பனை வெளியில் கொத்தியாத்தைக்கும், வேள்விப் பலி கொள்ளும் பேச்சியம்மனுக்கும், கொண்ட லடிப் பேய்க்கும் பயந்து, அன்பு, பாசம், சண்டை, சமாதானம் என எல்லாத் தளத் திலும் ஒன்றி ஊடாடியவர்கள். பரமநாதனும், நானும் சிறிது நிறத்துடன் பிறந்த தால் (அல்லது பாண்டுரோகம் என்ற மகோதரம் நோய் காரணமாக) அவன் பெரிய வெள்ளை, நான் சின்ன வெள்ளை. நாங்கள் மகோதர நோய் காரணமாக மண்ணின் சுவை தேடித் தெரிந்து உண்டவர்கள். (அதனால் தான் இருவருக்கும் மண்ணை மறக்க முடியவில்லை). எங்கள் எல்லோருக்கும் மூத்த அண்ணர் ஞான உதயன். அவரது நிழற் படமும் தம்பியின் சமர்ப்பணமும் ஆரம்ப வலியாக அமைந்துவிட்டன. நோயில் வீழ்ந்து பாயிற் படுக்காது எல்லாமே சடுதியாக நிகழ்ந்த அந்த அகால இழப்பு, எம்மை நீண்ட நாட்கள் துயரமூட்டத்துள் அலைத் தது. எங்கள் உதயன் அண்ணனுக்குப் பரமநாதனுடன் சேர்ந்து அஞ்சலிப் பூ சொரிகின்றேன்.

நிலம் புகுந்த வலிகள் என்ற பகுதியில் அவர், தான் வாழ்ந்த நிலத்து வாழ்வை யும் அவலங்களையும் பதிவு செய்ய முனைகிறார். உழைப்பாளிகள், விதவைகள், ஏழைகள், பெற்றோர், தெய்வங்கள், காதல் எனப் பலவகையாக அவை அமை கின்றன. அம்மா பற்றிய நினைப்பு இல்லாதவரை மிருகம் என்று கூடக் கூறமுடி யாது. பரமநாதனை தவமணித்தாய் நினைவுகளில் அலைக்கும் போது

அடிக்கடி நினைவில் அமர்ந்திட வைத்தாய் அங்குறு தினம் மலர்க்கொத்தாய் கடமையில் நீயோ கண்கண்ட தெய்வம் காலமெல்லாம் இரு என்னுள்

என்று ஏங்குகின்றார்; உருகுகின்றார். இந்த உணர்வு அம்மாவை நினைக் கும் எல்லா மகன்களுக்குமானது.

இனி, சிறுவயதிலிருந்தே பரமநாதனுள் அறிவு சார்ந்த நாத்திகன் ஒருவன் இருந்துள்ளதை நான் அறிவேன். அதனால் தான் துணிவாக வணங்கேன் வந்துன் கோயில்' என்று பேச முடிகின்றது. மேலும் அவனுக்கு இயல்பாக இருந்த பொது மக்கள் அக்கறை ஏழைகள் வாழ்வை,

தட்டிப் படலை மறைப்பு! தரையில் பாய்தான் விரிப்பு ! கட்டும் சேலை இரண்டு காட்டும் பொட்டு நூறு! பட்டுப் புடவைக் கடையை பார்வை மேய்ந்து அணியும்! என இரக்கத்துடன் விபரணம் செய்ய முடிகிறது. கட்டும் சேலை இரண்டு காட்டும் போட்டு நூறு!

இந்த அடிகளின் யதார்த்தம் புரியும் போதுதான் மனசு கனக்கும். இங்கு போட்டு என்று அவர் குறிப்பிட்டது சேலையின் கிழிசல்கள் அல்லது ஓட்டைகளை. அந்த ஓட்டைகள் (பொட்டுகள்) ஏழ்மையின் அடையாளங்கள். இவ்வாறு நுணுக்க மாகப் பதிவு செய்வதற்கு அனுபவமும் கவித்துவமும் தேவை. அது பரமநாதனில் தெரிகிறது. காதல் பற்றிப் பாடும்போதும் பரமநாதனின் கூற்றுக்கள் சாசுவதமா னவை. அவன் கொண்ட காதல் ஊரறியும். அவன் அதில் காட்டிய தீவிரமும் நேர்மையும் உண்மையான காதலுக்கு முன் உதாரணம். 'மீன்விழி வீசிடும் மின்னலில்' என்ற கவிதை மனோரதியப் பாங்கானவை. எனினும், அதனுள் பரமநாதன் உண்மையாக உறைகிறார்.

'தம்பர் பறக்கிறார்' என்ற கவிதை நகைச்சுவைப் பாங்கில் அமைந்ததே. எனினும், சமூக அக்கறையுடையது. மதுப்பாவனையால் ஒரு மனிதனின் வாழ்வு சிதைந்து போவதை எள்ளல் பாங்கில்,

தண்ணி யிலே போற தம்பர் எண்ண மெல்லாம் கவிதைக் கம்பர் கண்டபடி வார்த்தை கட்டிக் கவிதை சொல்கிறார் பெண்டில் பிள்ளை மானம்தன்னை வீதிதன்னில் கொல்கிறார்.

என்று பதிவு செய்கிறார். இவ்வாறான கவிதைப் பாணி நமது கவிஞர் ச.வே. பஞ்சாட்சரத்துக்குரியது. கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம், பரமநாதனுக்கும் எனக்கும் கவிதைக் குரு. அவர்தான் எங்களைக் கவிஞராக்கியவர், மேடையேற்றியவர். கோழியும் குஞ்சுகளுமாய் யாழ்ப்பாணக் கவியரங்குகளில் கவிஞர் ச.வேயும் நாமும் கவிமழை பொழிந்ததை இன்றும் மறப்பதற்கில்லை. கவிஞர் ச.வே யின் கவிதைகளில் சொற்கட்டுமானங்கள் கம்பர், வம்பர், பொம்பர் எனவந்து விழும். அதில் நகைச்சுவையும் கருத்தும் ஒன்று சேரும். கவியரங்கு களை கட்டும். குருவின் அருட்டுணர்வும், கருத்துச் சாயலும் சிஷ்யனிடம் தொற்றுவது நியாயம் தானே.

புலம் புகுந்த வலிகள் என்ற பகுதியிலுள்ள அவரது கவிதைகள் சொந்த அனுபவங்கள் போல் தோற்றம் கொண்டாலும் அவை புலம்பெயர்ந்தோர் சகல ருக்குமான பொது அனுபவங்களாகவே அமைந்துள்ளன.

'பரதேசிப் பயணத்தில்' என்ற கவிதையில் மொழி தெரியா நாட்டிற்கு விழி பிதுங்கி வந்ததையும், வசந்தபொன்று வருமென்று மனதினை ஆற்றமுனைந்து தோற்றுப் போனதையும் வந்தவரை வரவழைத்த புகலிட நாடுகளின் நற்பண்பு களையும் பதிவு செய்கின்றார். இவ்விடத்துத் தட்பவெட்ப நிலைகளும் பருவ மாறு தல்களும் அவரை வியப்பில் ஆழ்த்தியும் களி கொள்ளவும் செய்கின்றன. அத னால்தான் பனிப்பொழிவு அனுபவங்களையும் வேனிற் காலத்து விநோதங் களையும் அவரால் பதிவு செய்ய முடிகிறது. துயரம் ஒருபுறம் கிடக்க, இயற்கை எழில் கண்டு எந்தக் கவிஞனால் தான் வாய்மூடி மௌனங்கொள்ள முடியும்? எனினும், அந்த இயற்கைச் சுகங்களிடை ஏதிலி ஏக்கம் இல்லாமல் இல்லை.

'பசி யெடுத்து அலைந்த நாளும் புசித்த பழைய சோறும் கூழும்

உதிராப் பூவாய் உயிரில் கலந்து என்னை யின்றும் வாட்டுது பசிக்கா இந்நாள் மனமோ படமாய் அதையே போட்டுக் காட்டுது."

- எனும் அடிகளில் அவரது ஏக்கம் புரிகின்றது. இன்று அவருக்குப் பசிக்கா நாட்கள்தான் அதிகம். ஆயின், பசித்தபோது கூழானாலும் அதைப் புசித்த சுகம் வார்த்தைகளுள் அடங்காது. பரமநாதனின் ஏக்கம் நியாயமானதே. இவற்றைத் தொடர்ந்து புலம்பெயர் நாடுகளில் நம்மவரது நடத்தைகள் பற்றியும் விசனங் கொள்கிறார். 'எண்ணிப்பார்' என்ற கவிதையில் மிகக் கோபத்துடன் அதனைப் பதிவு செய்கிறார். பிறந்த நாட்டில் அமைதியில்லை. புகுந்த தேசத்தில் இணைய முடியவில்லை. பிள்ளைகளுக்குத் தாய் மொழியில்லை. ஆனாலும், நாம் சுகங் களை நாடி ஓடுகின்றோம் என்ற ஆதங்கத்தை அவற்றில் பதிவு செய்கிறார். 'புலத்து, நிலத்துப் போலித் தனங்கள்' என்ற கவிதையும் அவ்வாறானதே. இனி, இந்தப் புலப்பெயர்வு நமது வாழ்வியற் கோலங்களில் நிகழ்த்திய அபத்தங்களை யும் பெண்களை முன் நிறுத்திப் பதிவு செய்கின்றார்.

'வெளிநாடு ஆச்சி போறாள்' என்ற கவிதையில், மார்புச் சட்டை மாட்ட மறுத்து – எங்கள் ஊரிலூர்ந்து திரிந்த ஆச்சி பேர்தெரியாப் பிறநாடு போகிறாள் – நல்ல மார்புச்சட்டை மாட்டத்தானே போகிறாள்?

 என்று நமது பண்பாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை நகைச்சுவையுணர்வுடன் பதிவு செய்கிறார். ஆயின், அவ்வாறு போன ஆச்சிகள் மருமக்களினால் பட்ட அவஸ் தைகளை 'மருமகள் கொடுமை' என்ற கவிதையில் பதிவு செய்கிறார்.

வடகம்மோர் மிளகா போடு வகைவகை மரக் கறியும் தொடவூறு காயும் சேர்ந்தால்

தூக்கலா யிருக்கும் – என்று ஆச்சி விரும்புகிறாள். 'கிடப்பதைத் தின்றுவிட்டுக் கிடக்கப்பார் கிழவி' என்று மருமகள் கத்துகிறாள். கப்பலேறிப் பரதேசம் போன ஆச்சிகள் எமது கண்களுக்கும் நினைவுகளுக்கும் வெண்பஞ்சுகளில் உறையும் தேவதைகள் ஆனார்கள் அங்கே...

ஒரு பண்பாட்டின் சுட்டிகள், தாங்கிகள் பெண்கள் என்பது எழுதாத சட்டம். இங்கும் பரமநாதன் புலம்பெயர் தமிழ்ப் பெண்களுக்கான அறிவுறுத்தல்கள் பலவற்றைச் சொல்ல முனைகிறார். கள்ளுண்டு களித்தல் விட்டு கல்வியில் நாட் டம் கொள்ளும்படியும் நமக்கான விழுமியங்களைப் பேணும் படியும் வற்புறுத்து கின்றார். பெண்ணிய ஆர்வலர்கள் இது குறித்து கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைத்தலும் கூடும். எனினும், மண்ணில் ஒரு காலும் புலத்தில் ஒரு காலு மாக நிற்கும் இரட்டை மனங்கொண்டவர்களுக்கு இவ்வாறான செயற்பாடுகள் அபத்தமாகத் தெரிவதில் நியாயம் உண்டு.

'காத்திருக்கும் ஈழத்து இருபது' என்ற கவிதையில் ஓர் அப்பாவிப் பெண்ணின் காதலும் விரகமும் நம்பிக்கையும் ஒரு சேரத் தெரிகிறது.

அகதியான ஐரோப்பிய அத்தான் வெள்ளை நங்கையரை மனத்தாலும் நினையார் என்ற நம்பிக்கையும்,

படத்தினில் முகத்திணைப் பார்த்தேன் – தினம் படுக்கையில் கிடந்து உடல் வேர்த்தேன்.. எனும்போது அவளின் விரகதாபமும் துஞ்சாத கண்களின் உள்ளே – எந்தன் தூயவர்தமது விம்பம் தேன்கள்ளே!

- எனும்போது அவளது காதலும் வெளிப்படும்படியாக அவர் இதனை யாத்துள் ளார். இலங்கை வர முடியாது. இந்தியாவிலோ, சிங்கப்பூரிலோ இவர்களது திரு மணம். அதனைத் தொடர்ந்து பிரிவு. இனி ஆவணங்கள் சமர்ப்பித்து குடியேற்ற உரிமை பெற்று, அவள் கணவனிடம் திரும்பும் வரையில் அவளது ஒவ்வொரு இரவும் தூக்கம் தொலைந்த இரவுகளே. இந்த நுண் உணர்வைப் பரமநாதன் துல்லியமாகப் பதிவு செய்கிறார். சங்கப் புலவனில் இருந்து பரமநாதன் வரை இந்த 'கண்படை கொள்ளா நீர்மலி கண்ணுடனான' நினைவுப் படைப்புத் தொடர்கிறது.

'பொதுவில் புகுந்த வலிகள்' என்ற பகுதி பல்துறைக் கதம்பமாக அமைந்த போதும் அதனுள்ளும் பரமநாதன் நிற்கிறான். 'அடிமைகளாய் அழிவோர்' என்ற கவிதையில் மானிடர்களின் பொதுவான போலித்தனங்களைச் சாடுகிறார். காத லர்க்கு 'காதலாற் களைப்பீர்' என்று அறிவுகூறும் அதேவேளை 'அடியேனை விட்டு விடுங்கள்' என்று தப்பிக்கவும் பார்க்கிறார். எனினும், அதனுள்ளும் விழுமியங் களைப் புகுத்த நினைக்கிறார். உண்மைக் காதல் வெல்லும், பொய்மைக் காதல் கொல்லும் என்பதாகத்தான் இவற்றின் சாராம்சத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். மேலாக 'மேதையாகிடு' என்ற கவிதையில் இளைஞர்களுக்கு,

கற்றவர் வார்த்தைகள் கீதை- அதைக் கற்றுத் தெளிந்திடில் ஆகுவாய் மேதை

– என நம்பிக்கையூட்டுகிறார்.

தடைகள் நூறு பாதையில் தடுத்து நிறுத்த முனைந்தாலும் உடைத்துத் தகர்த்து முன்னேறு உண்மை உலகம் தோன்றிடும்! புடைக்கத் தோள்கள் உச்சியில் பூத்துக் குலுங்கி நின்றிடு! அடைத்த வழிகள் அகன்றிட

அரசன் போல வாழ்ந்திடு!

எனும் அடிகளூடாக இளைஞர்களுக்கான மன உறுதிக்கான சாத்தியப்பாடு களை முன்வைத்து 'அரசன் போல வாழ்ந்திடு' என்று ஆற்றுப்படுத்துகிறார். இவை போதனைகள் அல்ல. அனுபவம் தந்த வலிகள். பரமநாதன் சொந்த வாழ்வில், புலம் பெயர் வாழ்வில் வலிகள் சுமந்த போதும் அவற்றைச் சோதனைகள் என்று சோர்ந்து மூலையில் முடங்காமல் அவற்றுக்கு முகம் கொடுத்து, வெற்றி கொண்டு, நல்ல மகனாய், சகோதரனாய், துணைவனாய், தந்தையாய் வாழ்ந்து காட்டிக் கொண்டிருப்பவர். எனவே, அவரது போதனகள் வெற்று வார்த்தைகள் ஆகா. அவை நிஜத்தின் பதிவுகள்.

பரமநாதனின் இக்கவிதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு அவனை மகாகவி எனப் புகழ்வது என் நோக்கமல்ல. சமூக அக்கறை கொண்ட, படைப்பு மனங் கொண்ட ஓர் ஆர்வலன் எங்கு கடந்தாலும் 'சும்மா' இருக்க முடியாது என்பதற்கு அவனது கவிதைகள் பதச்சோறாக அமைகின்றன. அவன் கற்றது அறிவியல். பெற்ற தொழிலும் அது சார்ந்ததே. அடைந்த புலமோ அடர்ந்த பனிப்புலம். தனிமையும், ஏக்கமும், வாழ்வு நெருக்கடிகளும் அவனைத் தீண்டிய போதும் தனிய னாக நிமிர்ந்ததோடல்லாது தன் மென்னுணர்வுகளை அவ்வப்போது பதிவும் செய் தான். அவை சீர், தளை, அடி என்ற யாப்புத் தளைகளைத் தாண்டி, சிறுமை கண்டு பாங்கும் உணர்வு மேலிட்டபோது அவன் கவிஞனாகினான். அவ்வளவே.

பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன்

தலைவர்,

தமிழ்த் துறை,

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

என்னுரை....

6 என்னைப் பெற்றெடுத்த பெற்றோரையும், நான் பிறந்து, வளர்ந்து, விளையாடி மகிழ்ந்த என்னுயிர் இணுவில் மண்ணையும் வணங்கி என்னுரையை எழுதத் தொடங்குகின்றேன்.

தமிழ் மொழியானது உலக இலக்கிய வரலாறுகளை விஞ்சிய வரலாறு கொண்டது. எதிலும் பாடல், எங்கும் பாடல் என்ற போக்கில் அந்தந்தக் காலத்து நிகழ்வுகளைப் பாடல்களாகக் கொண்டு அழகுறு நடையோடு இன்றும் வாழ்ந்து வரும் பெரும் வலிமை கொண்டதாகத் தமிழ் விளங்குவது பெருமைக்குரியதே. சமகால நிகழ்வுகளைச் சார்ந்து, அவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் பணியை, இலக்கியம் தன்னோடு எடுத்துச் செல்கின்றது. படைப்பாளிகள் தாம் வாழும் காலத்து நிகழ்வுகளைத் தமது படைப்புகளின் மூலம் எதிர்கால மக்களுக்கும் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்கள்.

இதற்கு இசைவாக,நான் வாமும் என் சமூகத்தின் அனைத்துக் கூறுகளையும் உள்வாங்கி, அதன் வலி, இன்பம், தேவைகள் என்ற உள்ளார்ந்த உணர்வுகளைக் கவிதைகள் மூலம் பதிவு செய்ய முயன்றிருக்கின்றேன்.

இசையாலும், கலையாலும் கட்டுண்ட என் மண்ணில் இலக்கியம் தானாகவளர்ந் தோங்கி நின்ற காலம் அது. 25 அகவையுடைய ஓர் இளைஞன் எழிலி என் னும் காவியத்திற்காகச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்ற போது இணுவையூர் விழாக்கோலம் பூண்டது. அந்த இளைஞன் இன்றைய தமிழ் அறிஞர்,பண்டிதர், கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் என்பதைப் பெருமையுடன் கூறிக் கொள்கின்றேன். 11 அகவைச் சிறுவனாக இந்த நிகழ்வுகளைப் பார்த்த என் மனதில் பெரும் இன்பக் கனவுகள் விரிந்தன. அதன் வெளிப்பாடாகக் கவிதை ஒன்றினை எழுதி அண்ணன் ச.வே. அவர்களிடம் காட்டினேன். அவர் எனது கவிதையினைப் பார்த்துக் கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் காட்டினேன். அவர் எனது கவிதையினைப் பார்த்துக் கூறிய வார்த்தைகள் இன்னும் என்காதில் நீங்காரமிட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. "உன்னிடம் கவிதை இருக்கிறது, நீ இன்னும் பெரியவனாக வளர்ந்து என்னிடம் வா! செம்மையாகக் கவிதை எழுதக் கற்றுத்தருவேன். நிறையக் கவிதைகளைப் படி" என்ற அவர் வார்த்தைகள் எனக்குள் கவிதையின் மீதோர் ஈர்ப்பினை ஏற்படுத்தின, கவிதைகளை எழுதவும் வைத்தன என்பதே உண்மை. அவரின் சத்திய வார்த்தை கள் அடுத்த சில ஆண்டுகளில் கருக்கொள்ளத் தொடங்கின..

நானும், எனது நண்பன் ந.கணேசலிங்கமும் இணைச் செயலாளராகவும், நண்பன் தி.திருநந்தகுமார் தலைவராகவும் அமைந்த இணுவை கலைஇலக்கியக் கழகத்தை 1975 இல் கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் நிறுவினார். இதற்கு முன்பே இணுவை யூரில் கவிதை எனும் நல்விதையானது பண்டிதர், கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரத்தின் மூலமாகப் பல இளைஞர்களின் மனங்களில் விதைக்கப்பட்டது. இவரின் கவிதைப் பட்டறையில் என்னோடு பல நண்பர்களும் இணைந்து கவிதை எழுதும் முறைதனைக் கற்றுக் கொண்டோம். வீறு கொண்ட இளம் கவிஞர் படையோடு களம் காணப் பெரிய இலக்கிய விழாவினை அண்ணன் ச.வே அவர்கள் 1975 இல் ஏற்பாடு செய்தார். இவரின் நெறியாள் கையில் 'விசுக்கோத்தனே மாப்பிள்ளை'

எனும் நகைச்சுவை நாடகமும், 'நேற்று வந்தவள்' நாடகமும், குந்தியாக நடித்துக் குந்தி சிதம்பரேஸ்வரன் என்று பெயர் பெற்றவரின் நெறியாள்கையில் 'அம்பிகாபதி' என்ற நாடகமும், கவியரங்கமும், நடனமும் என்று இணுவைக் கந்தசுவாமி கோவில் முன்றில் அன்று அதிர்ந்தது என்பதை யாரும் மறந்திருக்க மாட்டார்கள்.

இக்கவியரங்கம் எனது முதற் கவியரங்கமாகும். என்னோடு 18 இளம் கவிஞர்கள் இதில் பங்கு கொண்டனர். இவர்களில் ஒரு சிலர் இப்போது எம்மோடு இல்லை என்பதை எண்ணி வருந்துகின்றேன்.

இதனைத் தொடர்ந்து பல கவியரங்கங்களில், நண்பர்களோடு அண்ணன் கவிஞர் ச.வே. தலைமையில் பங்கு பற்றினேன். 1978 இலிருந்து அனேகமான ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும்,சஞ்சிகைகளிலும் எனது கவிதைகள் வெளிவந்தன. இவற்றினையும்,புலம் பெயர்காலத்தில் எழுதிய கவிதைகளையும் இணைத்துக் 'காலம் தந்த வலிகள்' எனும் கவிதைத் தொகுதியாக வெளியிடுகின்றேன். இக் கவிதைத் தொகுதியினை வெளியிடுவதற்கான அனைத்து உதவிகளையும், வேண்டிய ஆலோசனைகளையும் அவ்வப்போது எனக்கு வழங்கியதோடு சிறப்பான முன்னுரைதனையும் வழங்கிய அண்ணன்,பண்டிதர்,கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். எனது பள்ளித் தோழன், உறவினன், நண்பன்,இன்று பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன் அவர்கள் அணிந்துரை தந்து சிறப்பித்துள்ளார். அவருக்கு எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

மேலும் பதிப்புரை தந்து சிறப்பிக்கும் இணுவை கலை இலக்கியக் கழகத் தலைவர் ஐ.துரைசிங்கம் அவர்களுக்கும், என்னோடு சிறுவயது முதல் ஒன்றாகப் படித்து, இன்றுவரை என்னோடு நட்பாக மட்டுமல்லாமல் அதற்கும் மேலான உறவுதனை பேணி அழகாக அறிமுகவுரை தந்த க.விசாகமூர்த்தி அவர்களுக்கும், இந்நூலுக்கான அட்டை ஓவியத்தை அழகுற வரைந்து வழங்கிய என்மருமகன் நடேசமூர்த்தி நவநீசன் (நீலன்) அவர்களுக்கும், அதனை அச்சிட்டு வழங்கிய மூத்த பத்திரிகையாள நண்பன் வித்தியாதரனுக்கும், என் கவிதைத் தொகுதி இந்த அளவிலேனும் வெளிவர ஊக்கம் தந்த எனது மனைவி உஷாரூபிக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க தமிழ்!

அன்புடன் வ.க.பரமநாதன்.

என்னுயிரோடு கலந்த முகவரி: மஞ்சத்தடி தெற்கு இணுவில், இலங்கை 20.01.2015 வாழ்விட முகவரி: 254 Boegevaenget 7330 Brande, Danmark.

எத்தனை பேர்?

ஓடி யுழைத்தவர் ஓய்ந்திடும் காலத்தில் ஓரத்தி லேயமர்ந் தோங்குவதோ? கோடி துயர்களைத் தோளில் சுமந்தவர் கொட்டியே கண்ணீர் தினம்விழவோ?

சோறன்று தந்தவர் சோர்ந்து கிடக்கையில் சொர்க்கமென் றொங்கிவர் ஒடுகிறார்? ஆறுத லாயிவர் அருகமர்ந் தோர்கணம் அன்புடன் பேசவும் நாட்டமில்லார்!

படித்தவர் தாமெனக் காட்டிக் களித்திடப் பற்பல வித்தைகள் செய்திடுவார்! குடித்துக் கூத்தாடிக் கொள்வதே நன்றெனும் கொள்கை வகுத்துங் கொண்டிடுவார்!

வீட்டுள் சிறையென விம்மிக் கிடக்கும் வேர்களின் மனநிலை யெண்ணாமலே மாட்டி யவர்படம் மரணத் தின்பின்னால் வாடி நடிப்பவர் எத்தனை பேர்? அள்ளிக்கொ ணர்ந்திவர் ஆசைப்படு பொருள் அளித்தின்பங் காணும் ஆர்வமில்லார்! கொள்ளிவைத் தபின்னப் பொருள்கொண்டு வந்து கூடியுண் போர்தாம் எத்தனைபேர்?

நித்தமொ ருகோவில் பார்க்கநி னைத்திடில் நேரமில் லையெனச் சொல்லிடுவார் செத்தபின் ஊர்வலச் சிறப்புகள் செய்து செருக்குடன் நிற்பார் எத்தனைபேர்?

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

வித<mark>வை என்பவள்</mark> கதியி<mark>ழந்தவள்....</mark>

சொந்த மண்ணிலே அந்த ரித்துமே வெந்து வீழ்வதா? நொந்து சாவதா?

மடியில் காசுடன் கொடிய காமுகர் படலை வந்தனர்! உடலைக் கேட்டனர்!

தேடி வேலைகள் ஓடும் விதவைகள் ஆடித் தவிக்கிறார் வாடிப் பசிதனில்!

வேலை தந்தவர் மேலைப் பார்த்தனர் தோலைப் பார்த்தனர் வாலை யாட்டினர்! உதவிக்கு அண்டவோ பதறி யோடினர்! கதவைப் பூட்டினர்! நிதம் விரட்டினர்!

சிதறும் வாழ்வினைக் குதறும் மாந்தரால் விதவை என்பவள் கதி இழந்தவள்!

ஏழைகள் வாழ்வு

நெஞ்சில் துன்ப முள்ளு நீண்டே குத்தி நிற்கும்! பிஞ்சோ மடியில் குந்திப் பெய்யா முலையை நோக்கும்! கஞ்சி காய்ச்சக் கையில் காசும் ஏது மில்லை! பஞ்சம் பட்டினி வாழ்வு பரந்து விரிந்து கிடக்கும்!

தட்டிப் படலை மறைப்பு! தரையில் பாய்தான் விரிப்பு ! கட்டும் சேலை இரண்டு காட்டும் பொட்டு நூறு! பட்டுப் புடவைக் கடையை பார்வை மேய்ந்து அணியும்! முட்டுப் பட்டார் வாழ்வு முழுதும் துயர மாகும்! அடுப்பில் சட்டி வைக்க அந்தக் கணமே அங்கு அடுக்காய் நான்கு பிள்ளை அமர்ந்து வட்டில் தூக்கும்! கொடுத்து மீதி யிருந்தால் கொதிக்கும் வயிற்றில் ஊற்றி படுத்தால் தூக்கம் வருமோ? பாவி வாழ்வு சோகம்!

ஓலைக் குடிசைத் திண்ணை
உற்று நோக்கும் விண்ணை!
காலை கிழக்கில் உதயம்
காணும் முன்பே எழுந்து
வேலை தேடி யோடி
மேனி சோர்ந்து வந்து
மாலைப் போதே உண்ணும்
மாந்தர் வாழ்வு துயரம்!

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

தம்பர் பறக்கிறார்

மாட்டு வண்டி போகும் சத்தம் கேட்டுக் காலை எழுந்து நித்தம் வீட்டுப் படலை தன்னைத் தம்பர் வேக மாகத் திறக்கிறார் வாட்டும் தாகம் போக்கக் கள்ளை மண்டத் தானே பறக்கிறார்.

தண்ணி யிலே போற தம்பர் எண்ண மெல்லாம் கவிதைக் கம்பர் கண்டபடி வார்த்தை கட்டிக் கவிதை சொல்கிறார் பெண்டில் பிள்ளை மானம்தன்னை வீதிதன்னில் கொல்கிறார்.

குமராய் வீட்டில் இருக்க இரண்டு இவரோ வீதியில் கிடந்து புரண்டு தவறு தவறாய் வார்த்தை சேர்த்துத் தத்துவங்கள் பேசுறார் இவரின் நிலமை கண்டு சிறுவர் கல்லை எடுத்து வீசுறார்.

கட்டும் வேட்டி முமுதும் அழுக்கு எட்டோ பத்தோ கள்ளில் முழுக்கு கெட்டு அழிந்து போகும் வழியில் காலம் பூரா நடக்கிறார் வட்டி வளரும் கடனை அடைக்க வக்கில்லாமல் கிடக்கிறார்.

எலம் தந்த வலிகள்

அப்பு ஆச்சி

விலையினா உயிராய் என்னை விழிமூடாள் வளர்த்து எடுத்து நிலையான இன்ப ஆழி நெடுநேரம் நீந்த வைத்து கலையாக் கனவாய் நினைவை காலம் எல்லாம் ஈந்தாளை தொலைவினில் விட்டு வந்த துயர் ஒழிந்திடவே வேண்டும்.

விடிகாலைப் பொழுது எழுந்து விடியாத வாழ்வை நொந்து குடிசையில் அடுப்பை ஏற்றிக் குடித்துப் புகையைக் குக்கி முடியா வேலைப் பாரத்தில் மூழ்கியே தினமும் மாய்ந்து விடியலைத் தேடும் தாயின் விழிநீரைத் துடைக்க வேண்டும். இடுப்பு ஒடிந்திட உழைத்தே இரவு கண்டே ஒதுங்கி எடுத்துப் பாயை விரித்து இமைகள் மூடி உறங்க அடுப்புப் புகை, அழுக்கும் அவளது சேலையில் மண்டிக் கொடுக்கும் நாற்றமும் முகந்து கொள்ளும் என்தூக்கம் இனிமை.

வீட்டிலே அப்பு ஆச்சி விழிநீரைத் துடைத்து நாளும் வாட்டிடும் பாச நோய்க்கு மருந்தாய்ப் போய் முன்னால் நின்று காட்டும் அவர்தம் பாதை கால் பதித்தே நடக்க நாட்டில் நிம்மதிக் காற்றங்கே நாளை வீசிடவே வேண்டும்.

காலம் தந்த வலிகள்

வணங்கேன் வந்துன் கோயில்

கல்லெனப் படைத்தா ருன்னை! காவலில் வைத்தா ரிங்கு! பொல்லாத பாவம் செய்வார்! பொழுதொடுன் னடியில் வந்தே எல்லாமும் மாய்ப்பா பென்று ஏங்குவார் போல் நடிக்கும் வல்லவர் வாமும் மண்ணில் வணங்கிடேன் வந்துன் கோயில்.

என்னுயிர்த் தமிழால் ஓதார் ஏய்த்திடும் மார்க்கம் தேடி என்றோ இவ்வுலகில் சாய்ந்த இந்திய மொழியா வுன்னை நன்றெனத் தொழுவார் தொல்லை நர்த்தனம் கண்டு தில்லை மன்றினை மனதி லேற்றி வணங்கிடேன் வந்துன் கோயில்.

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

பஞ்சமும் பிணியும் வாட்டப் பாரிதில் மாயும் மாந்தர் கஞ்சியைக் காணத் தானும் கைப்பொரு ளீயார், உன்னை நெஞ்சினி லேற்றிப் பொங்கி நினைத்தினம் வேண்டி யோங்கும் வஞ்சகர் வாழும் காலம் வணங்கிடேன் வந்துன் கோயில்.

ஊழ்வினைப் பயனைப் போக்க உன்னருள் வேண்டி நிற்பார் ஏழ்மையைக் கொண்டார் வாழ்வில் இவர்விதி என்று சாட்டி, தாழ்நிலை தன்னில் தள்ளித் தரணியை ஏய்த்துத் தங்கள் வாழ்வினைக் கொள்வார் நாட்டில் வணங்கிடேன் வந்துன் கோயில்.

தாய் எனும் தெய்வம்

வயிற்றினில் சுமந்தாய்! வலிதனில் துடித்தாய்! வரும்சுகம் அனைத்தையும் துறந்தாய்! உயிர்தனைக் கொடுத்தாய்! உவகையில் களித்தாய்! உகைன என்னையே பார்த்தாய்! துயர்தனைத் துடைத்தாய்! தூக்கமும் தொலைத்தாய்! தோளினில் தூங்கிட வைத்தாய்! உயர்வுற என்னை உலகினில் வளர்த்தாய்! உனைவிட உயர்ந்ததும் எதுவோ?

அழகெனச் சிரித்தாய்! அள்ளியே அணைத்தாய்! அமுதெனப் பாலிணைச் சுரந்தாய்! அழைத்திடி லோடி யருகினில் வந்தாய்! அணைத்தொரு முத்தமும் தந்தாய்! பிழையெனில் அடித்தாய்! பின்னரோ அமுதாய்! பிரியமாய் என்னையும் வளர்த்தாய்! மழுமையில் நனைந்தாய்! மடிதனில் சுமந்தாய்! மற்றவை யனைத்தையும் மறந்தாய்!.

இடைதனில் என்னை யிருந்திட வைத்து இதமெனச் சுமந்தெனைத் திரிந்தாய்! நொடியினில் தொற்றும் நோயினில் வீழில் நோவுறு மனதொடு துடித்தாய்! அடிக்கடி நினைவில் அமர்ந்திட வைத்தாய் அங்குறு தினம்மலர்க் கொத்தாய்! கடமையில் நீயோ கண்கண்ட தெய்வம் கால மெல்லாம் இரு என்னுள்!

மீன் விழி வீசிடும் மின்னலில்....!

மீன்விழி வீசிடும் மின்னலில் என்னுயிர் வீழ்த்தியே சென்றிடுவாய் – உந்தன் தேன்மொழிப் பேச்சினில் தேனீயாய் மொய்த்திடச் செய்தெனை வென்றிடுவாய்.

மார்பினில் இருகனி மறைந்திடும் அழகினில் மயங்கிட வைத்திடுவாய் - அதைச் சேர்ந்தணை கழுத்தணி சிரித்தெனைப் பழித்திடத் தீயென முறைத்திடுவாய்.

சேலையில் வந்துமுன் தெய்வமாய் தோன்றுதல் தீதெனக் கொண்டிடுவாய் - மேனிச் சோலையில் மாந்திடச் சுகத்தினை எனக்கொரு சொர்க்கத்தைப் பண்ணிடுவாய்.

புன்னகை பூத்திடப் புருவங்கள் அசைவினில் போரிட அழைத்திடுவாய் - விமும் கன்னத்தின் குழியினில் காதலைப் பருகிடக் கட்டியே இழுத்திடுவாய்.

நடைதனில் நாட்டியம் நடத்திநீ நடப்பதை நான்தினம் பார்த்திடுவேன் – உந்தன் இடைதனில் கொடியென என்னுயிர் படர்கையில் என்னுடல் வேர்த்திடுவேன்.

என்னுயிர் இணுவை

அயரா துழைத்து வாழ்வினிலே அரசோச் சிடவே எண்ணுவார் வியர்வை சிந்தியே நாளெல்லாம் விவசா யமும்செய் கின்றார் முயற்சி யேநல் மூலதன மென்று சோர்வை விலக்கிடுவார் உயர்வாய் உறவை மதிக்கின்ற ஊரார் வாமு மூர்இணுவை.

நாடு பலவறிந் தகலைஞர் நாடக மேதை நாகலிங்கம் ஆடல் கலையால் உயர்வுடைய ஆட லரசன் சுப்பையா கோடி யிலொருவ னாகப்புகழ் கொண்ட தெட்ச ணாமூர்த்தி ஓடி விளையா டிமகிழ்ந்த நாட்டிய நாடக மும்நல்ல நயமுறு பாடல் பலவும் தந்து ஈட்டிய பெருமைக் காரனாம் எங்கள் வீரமணி ஐயா, ஈட்டியாய்க் கவிதை கட்டுகின்ற என்கவிக் குருபஞ் சாட்சரமும் நாட்டுஞ் சாதனை நாடறியும் நல்லி ணுவை இவர் பேரறியும்.

சங்கம் வளர்த்த தமிழ்தன்னைத் தாங்கி வளர்த்த பெருமையுடன் பங்கம் வந்திட்ட போதிலுமே பதுங்கிக் கிடவாப் புலியென்னப் பொங்கி யெழுந்த சின்னத்தம்பிப் புலவனைப் பெற்ற சிறப்பாலும் எங்கள் ஊர்தனை இணையிலியாம் இணுவை யூரென் றார்அறிஞர்.

பரதேசப் பயணத்தில்

ஈடு வைத்த தாலே ஈட்டியகா சோடு டூடம்பெயர்ந்து வந்திட்ட இயலாமை யாலே பாடுபட்டுச் சேர்த்துவைத்த பாட்டனாரின் சொத்து பறிபோகு மோவென்று பாழ்பட்ட நெஞ்சு கேடுதனை எண்ணுவதால் கெட்டதுவே தூக்கம். கிளர்ந்தெமுகின் றதுயரக் கீர்த்தனையால் மனது போடுகின்ற கூத்தாலே போனதடா எல்லாம் பொறுமைதனை யிழந்தவனாய்ப் புரண்டுகிடக் கின்றேன்.

என்வாழ்வு என்னாகும் என்பதை யறியாது ஏதிலியாய்ப் பெயர்சூட்டி இறக்கியெனை விட்டார்! நின்றவர்கள், சென்றவர்கள், நீண்டபெரு வெளிகள் நிறமாற்றம் கொண்டஎனை நிறுத்திவைத்துப் பார்த்தார்! என்இதயம் நின்றிடும்போல் இருப்பதனை யறிந்து எவர்வருவார் உதவிக்கு என்றோங்கி நின்றேன்! அன்புடைய தாய்தந்தை அருகிலிருந் திட்டால் அவர்தோளில் சாய்ந்தொருகால் அமுதுமுடித் திருப்பேன், பசிகொண்ட வயிற்றுக்குப் பலகாரம் தந்து
"பயமற்ற வாழ்வு"என்று பண்போடு கூறி
வசிப்பிடமும் தந்திட்ட வையகத்தை நோக்கி
வணங்கிட்டேன் கண்களிலே வழிந்தோடக் கண்ணீர்!
இசைவான வாழ்வோடு எவ்வுறவும் இல்லா
இவ்வாழ்வும் தந்திடுமோ என்நாட்டு வாழ்வை?
அசைபோடும் நினைவோடு அலைகின்ற நாளும்
அதன்போக்கில் போகிறது ஆபத்தோ அறியேன்.

மொழிதெரியா நாட்டிற்கு விழிபிதுங்கி வந்தேன்! முற்றாகத் துயரறுத்து வெற்றிகொள்ள வந்தேன்! அழியாத இன்பத்தை அள்ளவென வந்தேன்! ஆனாலும் துயரத்தில் ஆழ்ந்துகிடக் கின்றேன்! பழிவந்து சேர்ந்தாலும் பாவமில்லை என்று பஞ்சாங்க நாள்பார்த்தும் பொய்கொட்டி நின்றும் வழியொன்று திறந்தவுடன் வரும்வசந்த மென்று மனதினையாற் நமுனைந்து தோற்றுப்போ கின்றேன்!

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

ஏதிலி ஏக்கம்

அகதி வாழ்வு நிலையைப் பார்த்து அகமும் புறமும் தினமும் வேர்த்து முகத்தைத் தொலைத்த துயரில் நாளும் கண்ணீர் மழை கொட்டுது பகவும் இரவும் அதையே யெண்ணத் துயரக் குளவி கொட்டுது.

பசி யெடுத்து அலைந்த நாளும் புசித்த பழைய சோறும் கூழும் உதிராப் பூவாய் உயிரில் கலந்து என்னை யின்றும் வாட்டுது பசிக்கா இந்நாள் மனமோ படமாய் அதையே போட்டுக் காட்டுது.

வீதிப் புமுதி குடித்து மகிழ்ந்து காதில் மோதும் இசையில் நெகிழ்ந்து பேசிப் பேசி ஊரில் வாழ்ந்த நினைவு நிதம் வாட்டுது தேசம் விட்டு வந்த பின்னும் சிந்தையில் தீ மூட்டுது!

ஓலைக் குடிசைத் திண்ணை மீது காலை நீட்டிப் படுத்த போது தோளைத் தட்டி தீண்டிப் போன தென்றல் நெஞ்சில் வீசுது நாளை சாவு வருமுன் இங்கு நண்ணி டென்று பேசுது!

வெளிநாடு ஆச்சியோறாள்

மார்புச் சட்டை மாட்ட மறுத்து – எங்கள் ஊரிலூர்ந்து திரிந்த ஆச்சி பேர்தெரியாப் பிறநாடு போகிறாள் – நல்ல மார்புச்சட்டை மாட்டத்தானே போகிறாள்?

காலில் செருப்புக் கட்ட மறுத்து - வெறும் காலில் வாழ்வைக் கடந்த ஆச்சி தோலில் செய்த செருப்புப் போடப் போகிறாள் - அந்த தூரநாடு போகத் தானே நிற்கிறாள்?

உள்ளா டையை உடுக்க மறுத்து – சேலை உடலில் சுற்றி வாழ்ந்த ஆச்சி உள்புகுந்து விறைக்கும் குளிரை வெல்லவே – அங்கே உள்ளாடையை யணியத் தானே போகிறாள்?

அரப்புத் தலையில் அள்ளி வைத்து – கிணற்று ஆடுகால் கீழ் தேய்த்த ஆச்சி சுரக்கும் வாசச் சம்போதன்னை வைத்துமே – தலையில் சுடுநீர் கொட்டித் தோயத்தானே போகிறாள்?

வெற்றிலை பாக்கால் வெளிறும் இதழ்கள் - அங்கு வெடிக்கத் தான் செய்யும் குளிரில்? பெற்ற பிள்ளை பேச்சையங்கு கேட்டுமே - களிகள் பெட்டி திறந்து பூசத்தானே போகிறாள்?

மருமகள் கொடுமை

இடியப்பம் பிட்டுத் தோசை இடித்தநற் சம்பல் சேர்த்து பிடித்தால் ஓர்பிடி பிறக்கும் பேரின்பப் பேற்றைச் சொன்னால் குடிசையில் கிடந்த தொன்றைக் கோபுர உச்சி வைத்தால் இடியப்பம் கேட்கு தென்று ஏசுகின்றாள் மருகி.

நண்டொடு இறால்மீன் என்று நான்குப தினெண் சாமான் கொண்டதாய்க் கூழ்காய்ச்சித் தா குடித்திட மோனை யென்றால் குண்டு வீழ்ந்தூரில் சாகாமல் கூட்டிவந் திங்கெனக்குத் தண்டச் சோறிடு வதாகச் சண்டாளி திட்டு கின்றாள்!

வெந்தயக் குழம்பு வைக்க வொங்காயம் இல்லைப் பிள்ளை உந்தக் கடையில் ஓர்கால் ஓடிப்போய் வாங்கென் னாமுன் இந்தத் தரித்தி ரத்தை இங்குகூப் பிட்ட தாலே தொந்தர வாயிற் றென்று தொண்டையைக் கிழித்தாள் கத்தி!

வடகம்மோர் மிள்கா யோடு வகைவகை மரக் கறியும் தொட்ஷூ காயும் சேர்ந்தால் தூக்கலா யிருக்கு மென்றால் கிடப்பதைத் தின்று விட்டு கிடக்கப்பார் கிழவி என்று கடவுளே கத்து கின்றாள்! காதிலே விழவில் லையோ?

புலத்து, நிலத்துப் போலித்தனங்கள்

பல்கலைக் கழகத்தில் படித்ததாய்க் கதையளக்கும் பம்மாத்தினை விட்டுவிடு பெண்ணே! பெண்ணே! கல்விமான்கள் கண்டுகொண்டால் கதைகந்த லாகியங்கு கண்கலங்க நேருமடி கண்ணே! கண்ணே!

கொட்டில்வீட்டில் வாழ்ந்ததையும் கோடிதுயர் கொண்டதையும் கோடிசுகம் கொண்டார்போலக் காட்டிக் காட்டி வெட்கம்கெட்டு வாழுகின்ற வீணர்களின் நெஞ்சிலேற்ற வேண்டுமெடு விரைந்தொரு கூர் ஈட்டி ஈட்டி!.

பட்டம்பெற்ற கூட்டமொன்று பாரையாள வந்தபோதும் பாமரர்கள் வாழ்விலேது மாற்றம் மாற்றம்? திட்டமிட்டுத் தங்கள்வாழ்வில் தீட்டும்திட்டத் தாலேமேலும் தேடிச்செல்வம் காணுகின்றார் ஏற்றம் ஏற்றம்!

வாட்டும்பசி போக்கிடாது வாய்கிழியப் பேசுவோர்கள் வாய்த்ததினால் வந்ததிந்தத் துன்பம் துன்பம் ஆட்டமிவர் ஓயவாலை அடியொட்ட நறுக்கிவிடில் அன்றுசூமும் மக்கள்வாழ்வில் இன்பம் இன்பம்! மரணத்தில் சிக்கிடாத வாழ்வுதனைப் பெற்றவர்கள் வையகத்தில் வாழ்கின்றாரோ சொல்லு சொல்லு? வருகின்ற நாட்களிலே வரும்சாவும், இதைஎண்ணு! வாழும்நாளை வளமாக்கி நில்லு நில்லு!

கோடிகோடி யாய்ப்பணத்தைச் சேர்க்கஆசை கொண்டதனால் கொண்டபயன் வாழ்வினிலே என்ன என்ன? ஓடியோடி ஓய்ந்தபின்னர் ஒன்றுமின்றிப் போனபின்னர் ஓடிவந்து ஊட்டுவார்யார் தின்னத் தின்ன?

துன்பம்துய ரெல்லாமே தானாய்த்தான் தொடர்வதென்று தூங்கிக் கிடப்பவர்கள் சொல்வார் சொல்வார் இன்புறுதற் கெண்ணாமல் சும்மா கிடந் திவர்கள் எழில்வாழ்வை தாமாய்த்தினம் கொல்வார் கொல்வார்!

வெளிநாட்டுத் திரும<mark>ன</mark>ும்......

கொட்ட மேளம் கட்டிடும் தாலி விட்டவர் யாரு? கெட்டது பேரு!

கண்டதும் காதல் கொண்டவர் பாடு மண்ணிது மீது திண்டாட்ட மாகும்!

வேண்டா வாழ்வென்று மீண்டிட, மன்றுக் கூண்டினில் வாதம் மூண்டிடக் கூடும்.

பிள்ளைகள் பெற்று அள்ளிடும் இன்பம் தள்ளியே வைத்துக் கொள்ளவும் கூடும்.

சண்டைகள் தெருவிலும் அண்டிடக் கூடும் கொண்ட வாழ்வும்-ஊர் கண்டிட நாறும்!

புலம்பெயர் பெண்ண

ஆடலும் பாடலும் கண்களுக் கின்பம் – அது ஆட்டிப் படைத்தே அளித்திடும் துன்பம் ஊடலில் வந்திடும் துன்பமே இன்பம் – அதை உணர்ந்து வளர்ந்திடில் உண்டாகும் இன்பம்.

பருவத்தில் உணர்வுகள் பறந்தொங்கோ ஓடும் - அது பணபாட்டு வட்டத்தைப் பார்த்தே சாடும் உருவத்தில் மயங்கியே ஓடிட நாடும் - உண்மை உறைக்குமுன் சிக்கலில் மாட்டியே போடும்.

கட்டிய தடைகள் தகர்ந்திடக் கூடும் – அன்புக் காவலால் கசந்திடும் வாழ்ந்த வீடும்! ஒட்டிய ஆசைகள் உண்மையாய் தோன்றும் – அவை உலைக்காமற் பார்த்திடில் உண்மைகள் தோன்றும்.

கள்ளுண்டு நடமாடிக் களிப்பதை விட்டு – நீயும் கல்வியில் உயர்ந்துநல் பதவியை எட்டு! முள்ளெனத் தைத்திடும் மேல்நாட்டு வாழ்வு – இதில் மோகம் கொண்டாலோநீ, வந்திடும் தாழ்வு.

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

பாரதி இன்றிருந்தால் பலவிந்தை நடந்திருக்கும்

படிக்கின்ற வயதில் பருவக் கோளாறால் அடித்துக் கூத்து ஆயிரம் பொடிகளுடன் முடித்துக் காரியத்தை முழுகாமல் நீயிருந்தால் அடித்துக் கிணற்றிலிட்டு அந்தியேட்டி செய்திருப்பான்.

வெள்ளைக் காரியர்போல் வெய்யில் காலத்தில் தள்ளியே உடைகளை, தரைமீது கிடத்தல் கொள்ளை யின்பமெனக் குமரிகள்நீர் படையெடுத்தால் துள்ளி யெழுந்தோடித் துவக்கெடுத்துச் சுட்டிருப்பான்.

அன்பான கணவனும் அழகான மழகைகளும் துன்பத்தில் துவண்டிடத் துடியிடைக் காரிகையோ சென்று அயலானொடு சிற்றின்பம் திளைத்தாளேல் கொன்றே அவளுக்குக் கொள்ளியும் வைத்திருப்பான்.

புதுப்புதுப் பாடல்கள் புலன்களை முறுக்கேற்ற மதுவுண்ட மயக்கத்தில் மாற்றானின் கரம்பற்றி மெதுவா யணைத்து மெய்மறந்தாடல் கண்டால் எதுக்கடி நீபோனாயென்றும் எட்டி உதைத்திருப்பான்.

எண்ணிப் பார்...

உற்றவர் பெற்றவர் கற்றவர் ஊரில் - இவர் உயிர் ஊசலாடுது பட்டினிக் கூரில்! வெற்றியில் களிப்பவர் போகிறார் தேரில் - நாமும் வெம்பி அமுகிறோம் விடிவில்லைப் பாரில்.

விரும்பிய விஸ்கியும் வியரும் (Beer) இங்கு – தினம் விம்மலும் கண்ணீரும் ஈழத்தில் அங்கு உருப்படத் தமிழா உனக்கில்லை வழியே – இந்த உலகிற்கு இதைப்பார்க்க ஏதெடா விழியே!

நாட்டிற்கு உள்ளேயும் நம்மவர் அகதி - அவர் நாளும் கிடப்பது துன்பச் சகதி தோட்டம் துரவொடு வீட்டையும் விட்டார் - மனத் துயரொடு வீதிக்கு விரட்டப் பட்டார்.

அடுத்தவர் வீட்டினில் அடிதடி சண்டை - அது அகன்றிடில் இவருக்கு வெடித்திடும் மண்டை கெடுத்திட வென்றே இருப்பவர் இவராம் - இந்தக் கிறுக்கர்கள் நெஞ்சோ இரும்புச் சுவராம். ஆயிர மாயிரம் தலைவர்கள் நாட்டில் - இவரை அறியாது அப்பாவிகள் அடைபட்டார் கூட்டில் நாயிலும் கேடாய் நடத்துவார் சேட்டை - இந்த நாய்களும் தாண்டார் அவர்போட்ட கோட்டை.

பண்பாடு பற்றியே தலைவர்வாய் பேசும் – அவர் பண்பாட்டைக் கூறிட மக்கள்வாய் கூசும்! தொண்டர்க்கு கிடைப்பது தொட்டாட்டு வேலை – அதைத் தொழுது செய்கின்றவர் கட்டலாம் சேலை.

எழுந்திடு தமிழனே தூக்கம் கலைந்து - இன்னும் ஏனடா பாரில் திரிகிறாய் அலைந்து? விழுந்தது போதுமே அடுத்தவன் காலில் - இனி வீரமாய் நில்லடா உன்சொந்தக் காலில்.

காலம் தந்த வலிகள்

பனிப்பூ

மண்ணில் படர்ந்து பால்போல மனதை மயக்கும் நிறம்காட்டி, கண்ணுக் கினிய காட்சியெனக் காற்றில் பறந்து வந்திடும் விண்ணவர் பூமித் தாய்க்கிட்ட விருந்தோ மருந்தோ எனவியக்க வண்ணப் பூவாய்ச் சொரிகிறது வானம் அள்ளிச் சென்றநீர்.

வெட்டை வெளிகள் ஊர்போல விளைந்த உப்புத் தரைபோல பட்டுக் கண்ணில், நெஞ்சிற்குள் பசுமை நினைவைத் தந்திடும் பட்டாய் பளிங்காய் வீதிகள் படிந்து றைந்து கிடந்திடக் கொட்டும் பனியும் குளிருமாய் கொள்ளைச் சிரமம் தந்திடும்.

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

கொட்டும் பனிப்பு தனையள்ளிக் கொள்ளை யழகுப் பொம்மைகள் கட்டி யெங்கும் வைப்பார்கள் காணக் கண்கள் நெஞ்சிற்குள் முட்டும் இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி யெழுந்து நிற்கையில் தட்டிக் கைகள் மகிழ்வார்கள் தம்மை மறந்து சிறுவர்கள்.

சொரிந்த பனிப்பு மீதினிலே
சுகமாய்ச் சறுக்கி விளையாடும் பெரியோர் சிறியோர் பலநூறாம்! பிழையாய்ச் சறுக்கி வீழ்ந்திடிலோ பரிசாம் வலியும் நோவும்தான்! பாரில் வாழ்வும் இதுவேதான் வரினும் துயரம் அஞ்சாது வாழும் வாழ்வும் அழகேதான்.

कारण कुष्टेक वाशीकना

பனி விழும் தேசப் பசுங்கோடை

பட்டதாய் எண்ணத் தோன்றும் பாங்கினில் நிமிர்ந்து நின்ற மட்டிலா மரங்கள் கோடி மலர்ந்திடும் வேனில் கண்டு!

செத்ததாய் எண்ணத் தோன்றும் சிறுகொடி புல்லும் பூண்டும் மெத்தவே முளைத்து நிற்கும் மிடுக்கொடு வேனில் கண்டு!

பறவைகள் இல்லா நாடாய் பார்த்திடக் கிடந்த நாட்டில் இறக்கைகள் விரித்துப் புட்கள் இன்னொலி எழுப்பும் காலம்.

மூடிய ஆடைக் குள்ளே மூழ்கியே கிடந்த மாந்தர் ஆடையை விட்டும் தொட்டும் ஆர்ப்பரித் தாடும் காலம்.

காத்திருக்கும் ஈழத்து இருபது!

அகதியாம் ஐரோப்பாவில் அத்தான் – அவர் அதிகம் படித்ததில்லை வித்தை! நகலினை அசலாக்க முனையார் – வெள்ளை நங்கையரை மனதாலும் நினையார்!

படத்தினில் முகத்தினைப் பார்த்தேன் – தினம் படுக்கையில் நினைத்துடல் வேர்த்தேன் உடலுக்கு இதுவே இதமாம் – இதனால் உதிக்கும் கனாபல விதமாம்!

நெஞ்சு பதைக்குது இன்று – அவரை நேரில் காண்பதற்கு என்று! துஞ்சாத கண்களின் உள்ளே – எந்தன் தூயவர்தமது விம்பம் தேன்கள்ளே!

பாயிலே படுக்கை இந்நாள் – இதுபோய் பஞ்சணைச் சுகமுறுதல் எந்நாள்? தாயிடம் கிடைப்பது ஓர்இன்பம் – ஆனால் தலைவன் தருகின்ற இன்பமோ கதம்பம்!

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

புத்தாண்டே வருக!

பூண்டோடு அழிபட்டுப் பூமிப்பந் தில்வறியர் பொலிவி ழந்தோம் ஆண்டவனும் வரவில்லை அயல்நாடும் பார்த்திருக்க அடிமை யானோம் மாண்டவர்கள் பிறரென்றோ வாய்மூடிக் கிடக்கிறது வையம்? இங்கு ஆண்டாண்டு அகவைகண்டு ஆடிநாம் களித்ததினால் ஆன தென்ன?

வழிபாட்டுத் தலமோடி மனமுருகி வழிபட்டோம் வறுமை யுள்ளும் விழிநீரில் தினமெங்கள் வாழ்விருந்தும் புத்தாடை பூண்டு நின்றோம்! அழகான வாழ்வுதனை அள்ளிநீ தருவையென அகம கிழ்ந்தோம்! அழிவுகளே நீதந்தாய் அதனாலே நின்வரவால் அழிவு தானோ?

- அறிவியலில் உயர்ந்தோங்கும் அகிலத்தின் வாழ்வுதனை அழித்தி டென்பேன்,
- வெறிபிடித்த படித்தோரின் மேதைத்த னமழித்தே மிதித்தி டென்பேன்,
- நெறியில்லார் உலகத்தை நொடியில் ழித்திடுகென்று நீதி கேட்பேன்,
- வறியோரின் வாழ்வுதனில் வளம்சேர்க்க வழியற்று வருவா யானால்!
- சொத்தோடு சுகம்வேண்டிச் சொர்க்கத்தைத் தாவென்று துதிக்க மாட்டேன்
- வித்தகனாய் நான்வாழ வெற்றிதனை ஈயென்று வேண்ட மாட்டேன்
- தத்தளிக்கும் மானுடரைத் தாங்கிடநீ வந்தேதும் தருவா யானால்
- புத்தாண்டே வருகவெனப் பொங்கியெழுந் தோடிவந்து போற்றி நிற்பேன்!

அமிழ்தீழம் எம்தாய் நாடு - உயர் தமிழுக்கு உலகத்தில் எம்மொழி ஈடு.

சொல்வளம் தமிழுக்கும் உண்டு - நறும் சுவைகள் நயந்து செய்குவோம் தொண்டு பல்லாண்டு நம்தமிழ் வாழும் - இந்தப் பாரினில் எங்கும் தமிழ்மணம் சூழும்.

சுந்தரத் தமிழைப் படித்து – உயிர் சுகம்பெறும் தமிழ்வெறி பிடித்து வந்தனை நாளுமே செய்வோம் – தமிழ் வாழ்க்கணினிக் கலைஞானம் கொள்வோம்!

அலங்காரம் அணிபல கொண்டாள் - அவை அணிந்த இலக்கியம் பற்பல தந்தாள்! தலங்களில் தமிழினை ஒலிப்போம் - தெய்வ தரிசனத்தையுமே தமிழில் களிப்போம்

காலம் தந்த வலிதள்

அழமைகளாய் அழிவோர்கள்!

வாலை யாட்டி வளரும் நாயாய் வாழத் துடிக்கின்றார்– பலர்க்கு வாலும் பிடிக்கின்றார்.

காலை நக்கிக் காலம் போக்கும் கனவில் வாழ்கின்றார்– வாழ்வில் கடனில் மாள்கின்றார்.

வேலை நூறு வீட்டில் கிடக்கும் விபரம் மறக்கின்றார்- மணையாள் விம்மல் மறக்கின்றார்.

மாலை சூடி மகிழ ஒருத்தன் மாடாய் உழைக்கின்றார்– உயிராம் மானம் இழக்கின்றார்! பெரியோ னாகப்

பிறந்தவர் என்று பிதற்றித் திரிகின்றார் – கனவிலும் பிதற்றிக் கிடக்கின்றார்.

அரிதாய்க் கிடைத்த அழியா உறவென ஆடிக் களிக்கின்றார் - சும்மா அதற்காய் இளிக்கின்றார்..

விருதாய்த் தந்த விலையில் பொருளை வேண்டி அணைக்கின்றார் – நெஞ்சுள் மேலாய் நினைக்கின்றார்.

புரியாப் பாதையில் போவதும் அறியார் போய்க்கொண் டிருக்கின்றார் – தீமைகள் பூண்டே அழிகின்றார்!

காதலால் களைப்பீர்!

பதினெட்டு வயதில் கொள்ளும் பருவமோ பொல்லா தென்பேன்! மதியெதி லும்செல் லாது மங்கையர் தமையே தேடும்! அதிலுமோ கொஞ்சம் காதல் அரும்பிடில் துளிர்க்கும் இன்பம்! கொதிகொள்ளும் உணர்வு துள்ளிக் கொண்டாடிக் கிடக்கும் நாட்கள்!

முத்தங்கள் அணைப்புக் கூட முறையாகத் தான்கி டைக்கும்! செத்திட அவளுக் காகத் தெளிவற்ற எண்ணம் தூண்டும்! எத்தனை வேலை கள்தான் எம்வீட்டில் கிடந்திட் டாலும் நத்தியே அவள்பின் னோடி நாணின்றி அலைய வைக்கும்!

படிப்புக்குக் கேடு சூமும் படியாக வயதும் ஏறும்! முடித்தற்கும் மணமத் தேனை முறையாகத் தொழிலு மில்லை நடிப்பொடு சொல்வார் பெண்கள் "நான்என்ன செய்ய?" வென்று பிடித்திடு வார்கை வீட்டார் "பிடி!" என்று தரும் ஓராணை!

இளைஞரே சற்று நிற்பீர்! என்சொல்லைக் கேட்பீர் கொஞ்சம்! களைப்பீர்கள் காத லித்தால் கண்ணீரும் கொட்டு வீர்கள் உழைப்பினில் உங்கள் வாழ்வை உயர்ந்திட வைத்துப் பின்னால் நுழைந்திடில் காதற் கோட்டை நூறுபல் சுகங்கள் காண்பீர்!

காலம் தந்த வலிகள்

அடியேனை விட்டு விடுங்கள்

தன்னந் தனிய வாழ்தலே தரணி மீதிலு யர்வென இன்றும் எண்ணிக் கிடந்திடும் என்னை விட்டு வைக்காது என்னைக் கட்டு கல்யாணம் என்று நாளும் நெருக்கியே கொன்று போடா திருந்திடக் கும்பிட் டுக்கேட் டிடுகின்றேன்.

பெண்ணைக் கைப்பி டித்திட்டால் பிறக்கும் பிள்ளை பற்பல பெண்ணாய் அதுவும் வந்திங்கு பிறந்து விட்டால் போதுமே கொண்டா மகிமுந் தொடுவீடு கொடுலட் சம்காசு என்றிட்டால் மண்டை வெடித்து அவ்விடத்தே மாண்டு போய்விட மாட்டேனோ? கட்டுப் பாடில் லாதிங்கு கன்னி மாரென் பிள்ளைகள் எட்டுப் பத்தென்று இராப்பகல் இளவட் டத்தோ டலைந்திடத் தொட்டில் கட்டும் காலமும் தொடர்ந்து தானாய் வந்திட தொட்டுத் தாலி கட்டிடத் துணிந்து யார்தான் வருவராம்.

எப்பெரு மிடர்கள் வந்திடும்? என்பிள்ளை யேயெனை யடித்திட தப்பென்ன இதிலே என்றுஊர் தத்து வங்கள் பேசிட மப்பி லேயொரு பிள்ளையும் மயங்கி வழியிற் கிடந்திட அப்பா இல்லைம் வேண்டிடேன் அடியே னைவிட்டு விடுங்களே!

மேதையாகிடு!

தெளிவோடு வாழ்ந்திட வேண்டும் - தினம் தெருவோரக் காட்சிகள் மனங்கெடத் தூண்டும்! வெளிநாட்டு வாழ்வினில் மோகம் - வைக்க விரும்பிடில் வந்திடும் பின்நாளில் சோகம்!

ஒருவனுக் கொருத்தியே என்னும் - எங்கள் ஒப்பற்ற வாழ்வியல் இனமானச் சின்னம்! வரும்வினை கண்டவ ரன்று - வாழ்வில் வைத்தனர் மேலான வரையறை ஒன்று!

பெண்களும் ஆண்களும் கூடும் - அந்தப் பேற்றினைப் பெற்றிட நெஞ்சமோ நாடும்! வண்டுகள் போலல்ல வாழ்வு - இதில் வழுக்கி விழுந்திடில் வந்திடும் தாழ்வு!

ஆட்டமும் பாட்டமும் வேண்டும் - அதில் அதிகமாய் மூழ்கிடில் எல்லைகள் தாண்டும்! போட்டது முறிந்திடும் முன்னே - பெற்றுப் போற்றுவோர் அறிந்திடில் வாடுவாய் பின்னே!

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

அன்பினில் கட்டிய வீடு – அங்கு அன்னைக்கும் தந்தைக்கும் வருவதா கேடு? வன்முறை விட்டவ ரோடு – சேர்ந்து வாழ்ப்ப ழகிட வாய்ப்பினைத் தேடு!

பெற்றவர் போட்டிடும் பாதை – அதில் பிடிப்பொடு நடந்திடில் நீதானே சீதை! கற்றவர் வார்த்தைகள் கீதை – அதைக் கற்றுத்தெ ளிந்திடி லாகுவாய் மேதை!

காலம் தந்த வலிகள்

அடைய இன்ப எல்லைகள்....!

ஓடி யோடி உழைத்து வந்தும் உருக்கு லைந்து போவதோ? உண்ணும் சோறு கறிக்கே என்று ஓடிக் கால்கள் தேய்வதோ?

வாடி நிற்கும் வாழ்வு தானாய் வந்து சேரக் கூடுமோ மாற்ற மின்றி மாடா யுழைத்தும் மாண்டு போகக் கூடுமோ?

தேடிப் பொருள்கள் நாளும் மனதில் தேங்கும் எண்ணக் காட்டினில் சேறு பூச நூறு பேர்கள் சேரக் கூடும் எதிரிலே!

மாடி வீடு மனைவி பிள்ளை மகிழ்ச்சி கோடி பெற்றிட வாய்க்க வேண்டும் வளமாய் வாழ்வு வசந்தம் வீசிச் சென்றிட!

கவிஞர் வ.க.பரமநாதன்

வளரும் பிள்ளை யோடு தொல்லை வளரில் வாழ்க்கை என்னடா? மானம் கப்ப லேறிப் போகில் மரணம் தானே சொல்லடா?

இளமைக் கால இனிய நாட்கள் எழுந்து துள்ளிக் குதித்திடும் இந்த நெஞ்சில் துயரும் விஞ்சி இருளாய் ஏறி மிதித்திடும்!

தளரா உடலும் தளர்ந்து போகத் தவியாய்த் தவிக்க நேரிடும் தடைக்கல் லாகித் தடுப்பா ரோடு தனியாய் எதிர்க்க நேரிடும்!

அளவே யின்றி ஆழ்ந்து களிக்க அன்பு மனையாள் பிள்ளைகள் அமைய வேண்டும் அழகாய் வாழ்வு அடைய இன்ப எல்லைகள்.

காலம் தந்த வலிகள்

கொள்கை யொன்றைப் பற்றிடு!

இரவும் பகலும் வந்தாலும் ஏற்றம் இறக்கம் இருந்தாலும் கரடு முரடுப் பாதையில் கால்கள் நடந்து சென்றாலும் நரகம் சொர்க்கம் இரண்டையும் நன்றாய் இங்கு காண்கின்றாய் மருவ வெற்றி வாழ்க்கையில் வரித்துக் கொள்ளொரு கொள்கையை.

உறவில் பகையை வளர்த்திடில் உயர்வு சேராது அறிந்துகொள் பிறப்பும் இறப்பும் இருந்திடப் பித்த ராகி யலைகிறாய்! குறைகள் நிறைகள் வாழ்வினில் குவிந்து கிடத்தல் காண்கிலும் பிறரின் குறையில் மகிழ்வதைப் பேறாய் எண்ணிக் களிக்கிறாய்!. தடுத்து நிறுத்த முனைந்தாலும் உடைத்துத் தகர்த்து முன்னேறு உண்மை உலகம் தோன்றிடும்! புடைக்கத் தோள்கள் உச்சியில் பூத்துக் குலுங்கி நின்றிடு! அடைத்த வழிகள் அகன்றிட அரசன் போல வாழ்ந்திடு!.

தடைகள் நூறு பாதையில்

ஆடல் பாடல் களிப்பினில்
ஆழ்ந்து கிடக்க நேர்ந்தாலும்,
ஊடல் கூடல் இரண்டிலும்
ஊட்டம் அதிகம் இருந்தாலும்,
தேடல் தேடல் என்றோடித்
தேய்ந்து வழ்வு போனாலும்
கோடி நன்மை புரிந்திடக்
கொள்கை யொன்றைப் பற்றிடு!.

705104
Digitized by Noolalam Foundation noolaham.org | aavanaham.org

அறிமுகம்...!

கலை விளையும் புண்ணியபூயியான இணுவையம்பதியைப் பிறப்பிடமாகவும், டென்மாழ்க்கை வசிப்பிடமாகவும் கொண்ட வ.க.பரமநாதன், கலைப் பரம்புரையில் உதித்தவர். இவரது தாய்வழிய பாட்டனார் "இலங்கைராசசிங்கம்" திரு நாகலிங்கம் அவர்கள் தம்முடைய காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் முதன்மை நாடகக் கலைஞராக விளங்கியவர், கலைப் பாரம்பரியமும், மண் மகிமையும் ஒன்றுசேரப் பரமநாதன் மிக இளம் வயதிலேயே

கலை ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்தார் கவிதைகள் புனைவது, வீரபாண்டிய கட்டப்பொம்மன் போன்ற படங்கள், நாடகங்களின் வீர வசனங்களை உணர்வு கொய்பளிக்கப் பேசுவது போன்றவையே இவர்து பிரதான பொழுது போக்காக இருந்தன. இவற்றைக் கண்ணுற்ற இவரது உறவினரும், சாகித்திய மண்டலப் புரிசு பெற்ற கவிஞருமான உயர் திரு. பண்டிதர்,கவிஞர் சுவே பஞ்சாட்சரம் அவர்கள் இவரைத் தம் நிழலில் சேர்த்துக் கொண்டு கவிதைக்கான இலக்கண விதி முறைகளைக் கற்றுக்கொடுத்து மேலும்மேலும் கவிதை எழுத ஊக்கமும் கொடுத்தார்.

இவ்வாறாகக் கவிஞர் ச.வே. அவர்களினால் பட்டை தீட்டி வூருகேற்றப்பட்ட கவிஞர் வ.க.ப. 1970 களின் பின் பகுதியிலிருந்து பலவேறு கவியரங்குகளில் ஜொலிக்கத் தொடங்கினார். இவரது கவிதைகளின் சந்தங்களை ரசிக்கவென்றே அந்நாட்களில் கவியரங்குகளுக்குக் கூட்டம் சேரும். கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் தலைமையில் நடை பெற்ற கவியரங்குக் கவிதைகளையும், அவ்வப்போது பத்திரிகையில் வெளியான கவிதைகளையும், இன்னும் பல தனிப்பாடல்களையும் சுமந்து இக்கவிதை நூல் வெளிவருகின்றது.

இந்தக் கவிதைகளில் பரமநாதனின் மொழிப்பற்று. இனப்பற்று. மனிதாபிமா னம். சமுதாயம் பற்றிய பரந்த நோக்கு என்பன மிளிர்வதை உணரலாம். எதை எழுதினாலும் பற்றிய பரந்த நோக்கு என்பன மிளிர்வதை உணரலாம். எதை எழுதினாலும் பரமநாதன் என்னும் மனிதனை நான் அறிமுகப்படுத்தப் பின்வரும் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பியாமல் இருக்க முடியாது. சில மாதங்களுக்கு முன்பு இவருடன் தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது எங்கள் இருவருக்கும் தெரிந்த நண்பர் ஒருவரைப் பற்றி உரையால் திரும்பியது. அந்த நண்பர் அடைந்த பாரிய வளர்ச்சியைக் குறிப்பிட்ட பரமநாதன் தொடர்ந்து சொன்னார் "ஏதோ அருதப் பதவி, பெருமை எல்லாம் எனக்கு கிடைத்த மாதிரிப் பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கு". இதுதான் எனது நண்பன் பரமநாதன் என்பதில் அளவற்ற மகிழ்ச்சி கொள்கின்றேன்.

அன்புடன்.

நண்பன் க.விசாகமூர்த்தி

5.60TL.IT.